

Liahona

In de kerststemming
komen, p. 15

Er was plaats in de herberg, p. 8

Verbaasd over zijn liefde, p. 28

Knipplaat: Maak je eigen kerststal, p. K8

December 2008 108ste jaargang Nummer 12
LIAHONA 02292 120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook en D. Todd Christofferson.

Verantwoordelijk redacteur: Spencer J. Candie
Adviseurs: Gary J. Coleman, Kenneth Johnson, Yoshihiko Kikuchi, W. Douglas Shumway

Hoofdredacteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Victor D. Cave
Senior redacteur: Larry Hiller
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofdredacteur: R. Vol Johnson
Assistant-hoofdredactrice: Jennifer L. Greenwood
Mederedacteurs: Ryan Carr, Adam C. Olson
Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: Christy Banz, Linda Stahle Cooper, David A. Edwards, LaRene Porter Gault, Carrie Kasten, Jennifer Mackay, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekerk, Judith M. Paller, Joshua J. Perkey, Chad Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBergh, Julie Wardell
Directie secretaresse: Laurel Leischer

Leidinggevend art-director: M.M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen

Productie manager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Moay, Ginny J. Nilson
Voorbereidend drukwerk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgewick
Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Verkoopbureau
Turnhousebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032(0)14-265775

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestras 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Uw kopij graag per email naar nieuws@liahona.nl

Distributie:
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
European Distribution Ltd., Magazine Service,
Steinmühle 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890
Email: liahonaedit@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of email EDJ)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dresdner Bank, Bad Homburg

Rekening nummer 07 264 094 00; bankcode 500 800 00

Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente

BIC (SWIFT CODE): DRES DE 33

IBAN: DE52 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De Liahona (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanzwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Balina, Bulgaars, Cambodjaans, Cebeuaans, Chinees, Deens, Duits, Engels, Est, Fij, Frans, Grieks, Italiaans, Hindi, Hongaars, Japans, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoans, Sinhala, Slowaans, Spaans, Tagalog, Tahitaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechoos, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequente verschil per taal.)

Uitgever:

© 2008 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: corintellectualproperty@ldschurch.org.

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'. Voor andere talen, klik op 'languages'.

For Readers in the United States and Canada:

December 2008 Vol. 108 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, DECEMBER 2008

20 Uw handelen toewijden

40 Ik herinner mij Joseph

VOOR VOLWASSENEN

2 Boodschap van het Eerste Presidium: De beste Kerstmis ooit
President Thomas S. Monson

8 Plaats in de herberg *Ouderling Neil L. Andersen*

20 Evangelieparels: Uw handelen toewijden *Ouderling Neal A. Maxwell*

25 Huisbezoekboodschap: Jezus Christus is het licht, het leven en de hoop van de wereld

34 Bijeenkomen bij de tempel *Ouderling Claudio R. M. Costa*

37 Tempelzegeningen in een gezin met niet-leden *Kay Przybille*

40 Ik herinner mij Joseph

44 Onder heiligen der laatste dagen

Het weinige dat we hadden, was genoeg *Sueli de Aquino*

Liederen over het land *Heather Beauchamp*

Mijn mooiste kerstgeschenk *Ketty Teresa Ortiz de Arismendi*

Een onverwachte les *Erin Wilson*

48 Post

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

U kunt deze ideeën in de kerk en thuis gebruiken. Pas ze eventueel aan het gezin of de klas aan.

'Plaats in de herberg',
p. 8: Kruip samen onder een deken en doe alsof je in de auto in het verhaal zit. Vertel het verhaal.

Bespreek hoe het geweest moet zijn om kerstavond in het personenbusje door te brengen. Bespreek hoe de hotelhouder het gezin hielp. Stel samen een plan op om in de kersttijd anderen van dienst te kunnen zijn.

'Een kerstwonder', p. 12: Vertel uw gezin het verhaal van de zendingen. Bespreek hoe het gezang de mensen in de trein blij maakte. Plan in gezinsverband een kerstproject om iemand te helpen.

'Uw handelen toewijden', p. 20: Kies vijf voorwerpen die u kunt gebruiken als stapstenen, zoals stenen of papier. Bevestig aan ieder voorwerp een van de onderkopjes uit dit artikel. Stap van steen naar steen terwijl u de paragraaf bespreekt. Overweeg

Ga op zoek naar de Portugese KGW-ring in deze uitgave en bedenk onderwijl hoe lief zijn voor je familie je kan helpen om het goede te kiezen.

VOOR JONGEREN

- 7 Poster: Alzo lief heeft God jou
- 12 Een kerstwonder *Ryan Campbell*
- 15 Adventskalender: Profetieën over Christus' komst
- 26 Vraag en antwoord: Wat kan ik doen om in mijn gebeden niet altijd hetzelfde te zeggen en met meer gevoel te bidden?
- 28 Spraak'loos dat Christus zo'n liefde mij schenken kan *Ouderling Jeffrey R. Holland*

7 Poster

K13 Kleurplaat

K2 Het licht volgen

VOOR KINDEREN: DE KINDERVRIEND

- K2 Een kerstboodschap van het Eerste Presidium aan de kinderen van de wereld: Het licht volgen
- K4 Participatieperiode: Zeg mij, vertel mij al wat u weet *Linda Christensen*
- K6 Voor kleine vrienden: Jezus onze liefde tonen *Jane McBride Choate*
- K8 De wonderbaarlijke geboorte
- K10 Uit het leven van de profeet Joseph Smith: De martelaarsdood van de profeet
- K13 Kleurplaat
- K14 De geheime gever *Charlotte Goodman McEwan*

OP DE OMSLAG

Jon McNaughton, *Het Kerstkind*.

OMSLAG DE KINDERVRIEND

Margie Olsen, *Het kerstschouwspeel*.

de schriftteksten uit het artikel te lezen. Bespreek de struikelblokken waarmee we worden geconfronteerd. Lees tot slot de laatste paar alinea's van het artikel.

'Spraak'loos dat Christus zo'n liefde mij schenken kan', p. 28: Lees de paragraaf 'Blijdschap in hereniging' tot op het punt waar de zending naar zijn familie toeloopt. Laat uw gezin raden wie zich het eerst losmaakt uit de groep om de zending te begroeten. Na het verhaal te hebben voorgelezen, bespreek u de liefde die ouders voor hun kinderen

hebben en de liefde die onze hemelse Vader voor ons allen heeft.

'De geheime gever', p. K14: Vertel het verhaal van David aan uw gezin. Waar kwam David achter? Doe hetzelfde als David en word een geheime gever door een van de volgende dingen te doen: (1) Overweeg en bid over een alleenstaande of een gezin in uw buurt dat eenzaam is of hulp nodig heeft. Doe iets voor ze waar ze wat aan hebben. (2) Schrijf de naam van elk gezinslid op een papierstrook. Kies een naam uit en help die persoon deze week in het geheim.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

<i>De paginanummers verwijzen naar de pagina waarop het artikel begint.</i>	Licht, 25, K2
K = <i>De Kindervriend</i>	Liefde, 7, 28
Verzoening, 20, 25, 28	Huwelijk, 37
Naastenliefde, 2, 8, 44, 47	Zendingswerk, 8, 12, 46
Kerstmis, 2, 8, 12, 15, 45, K2, K8, K14	Kerststal, K8
Toewijden, 20	Vrede, 37
Bekering tot het evangelie, 46	Gebed, 8, 15, 26
Voorbeeld, 37, 47	Jeugdwerk, K4
Gezin, 15, 37, 45	Profetie, 15
Gezinsavond, 1, 15	Opoffering, 28, 34
Vergiffenis, 28	Schriften, 15, K4
Huisonderwijs, 2	Dienstvaardigheid, 2, 8, 15, K14
Lofzangen, 12, 28	Zingen, 12, 15, 45
Jezus Christus, 2, 7, 15, 20, 25, 28, 47, K2, K4, K8, K13	Smith, Joseph, 40, K10
	Onderwerping, 20
	Symbolen, 28
	Tempel, 34, 37
	Getuigenis, 15

ILLUSTRATIES DANIEL LEWIS; RECHTIS; HARRY ANDERSON. DE WIJZEN UIT HET OOSTEN. © KERKGENOOTSCHAP DER ZEVENDE DAGS

De beste Kerstmis ooit

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

In deze tijd van het jaar vult de lucht zich met kerstmuziek. Ik denk vaak aan thuis en voorbij kerstdagen terwijl ik luister naar mijn lievelingskerstliederen, zoals:

Met de kerst kun je nergens beter zijn dan thuis, want waar je ook naar uitwerft

Om op ontelbare manieren blij te zijn met de kerst, kun je nergens beter zijn dan thuis, lieflijk thuis.¹

Er staat geschreven: 'De kerst is als een haven van herbronning. Met zijn sfeer van mystiek en betovering lijkt de kerst zich te onttrekken aan de tijd. Alles wat dierbaar is, alles wat blijvend is, wordt vernieuwd: we zijn weer thuis.'²

President David O. McKay (1873–1970) heeft gezegd: 'Waar geluk krijgt men alleen als men anderen gelukkig maakt — de praktische toepassing van de leer van de Heiland: je leven te verliezen om het te vinden. Kortom, de geest van Kerstmis is de geest van Christus, die ons hart laat opzwellen in broederlijke liefde en vriendschap en ons aanspoort tot dienstbetoon.

'Het is de geest van het evangelie van Jezus Christus, die als we er gehoor aan geven, zal leiden tot vrede op aarde, omdat het in alle mensen een welbehagen inhoudt.'³

Geven, niet krijgen, brengt het ware kerstgevoel tot leven. We vergeven onze vijanden, denken aan onze vrienden en gehoorzamen God. Het kerstgevoel werpt zijn licht op het venster van onze ziel, we gaan naar de drukke wereld om ons heen kijken en gaan meer geven om mensen dan om bezittingen. Om de ware 'geest van Kerstmis' te proeven, hoeven we alleen maar het laatste woord te veranderen en krijgen we de 'Geest van Christus'.

Hem indachtig zijn

Als we de geest van Kerstmis ervaren, denken we aan Hem wiens geboorte we in deze tijd van het jaar gedenken. Dan denken we aan die eerste kerstdag, die

Geven, niet krijgen, brengt het kerstgevoel tot leven. We gaan ons meer voor mensen dan voor zaken interesseren.

Margaret en Nellie haalden onder het bed allemaal dozen met gebruikte kleding vandaan, die ze van de vriendinnen van hun moeder hadden gekregen. Het was een hemelse warboel, waarbij alle kinderen mochten uitkiezen wat ze wilden dragen.

door de profeten vanouds was voorspeld. Dan denken we aan de woorden van Jesaja: 'Zie, de jonkvrouw zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël geven'⁴ — dat 'God met ons' betekent.

In Amerika spraken de profeten: 'De tijd komt en is niet veraf, dat de almachtige Heer (...) met macht in een tabernakel van leem zal wonen. (...) Hij zal verzoeken ondergaan, en lichamelijke pijn (...). En Hij zal Jezus Christus heten, de Zoon van God.'⁵

Toen kwam die glorierijke nacht, toen de herders in het veld werden bezocht door de engel van de Heer, die de geboorte van de Heiland aankondigde. Later reisden wijzen uit het Oosten naar Jeruzalem, 'en vroegen: Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen. (...)

'Toen zij de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde.

'En zij gingen het huis binnen en zagen het kind met Maria, zijn moeder, en zij vielen neder en bewezen hem hulde. En zij ontsloten hun kostbaarheden en boden hem geschenken aan: goud en wierook en mirre.'⁶

De tijden veranderen, de jaren vliegen voorbij, maar Kerstmis blijft heilig. In deze geweldige bedeling van de volheid der tijden hebben we onbeperkte kansen om onszelf weg te cijferen, maar het zijn wel kansen die voorbijgaan. We kunnen harten blij maken. We kunnen vriendelijke woorden spreken. We kunnen geschenken geven. We kunnen goede daden verrichten. En we kunnen zielen redden.

Een kerstgeschenk

In het begin van de jaren dertig in de vorige eeuw gaven Margaret Kisilevich en haar zus Nellie een kerstcadeau aan hun burens, het gezin Kozicki, dat hun hele leven is bijgebleven en voor wie dat een inspiratie in hun gezinnen is geworden.

Margaret woonde toen in Two Hills, Alberta (Canada) — een boerendorp met voornamelijk immigranten uit de Oekraïne en Polen. Zij hadden over het algemeen grote gezinnen en waren erg arm. Het was in de tijd van de grote economische crisis.

Margaret kwam uit een gezin met vijftien kinderen. Margarets moeder was ijverig en haar vader was ondernemend — en met vijftien kinderen hadden ze genoeg arbeidskrachten thuis. En daarom was het thuis altijd

warm en hadden ze ondanks hun povere omstandigheden nooit honger. In de zomer hadden ze een grote moestuin. Ze maakten zuurkool, kwark, zure room en augurken. Ze hadden ook kippen, varkens en koeien. Ze bezaten weinig geld, maar deze goederen konden ze ruilen voor spullen die ze niet zelf produceerden.

Margarets moeder had vriendinnen met wie ze samen was geëmigreerd. Die vriendinnen hadden een winkel, die diende als magazijn voor mensen in de buurt waar ze overvloedige tweedehandskleding en schoenen naartoe brachten of omruilden. Veel van die gebruikte spullen werden aan Margarets familie gegeven.

De winters in Alberta waren lang en koud. Tijdens zo'n bijzonder lange, koude winter merkten Margaret en haar zus Nellie de armoede van hun burens, de familie Kozicki, op die een paar kilometer verderop een boerderij hadden. Als vader Kozicki zijn kinderen met een eigengemaakte slee naar school bracht, ging hij altijd de school in om zich bij de kachel op te warmen, voordat hij terug naar huis ging. Hun schoeisel bestond uit lappen en jutezakken, die in stroken waren geknipt en om hun benen en voeten gewikkeld, vol met stro en met paktouw vastgebonden.

Margaret en Nellie besloten dat ze de familie Kozicki via de kinderen voor hun kerstdiner zouden uitnodigen. Ze besloten ook dat ze niemand iets over de uitnodiging zouden vertellen.

Kerstochtend brak aan en iedereen in het gezin was druk bezig met de voorbereidingen op het middagmaal. Het enorme stuk varkensgebraad was al de vorige avond in de oven gezet. De gestoofde groenten, donuts, broodjes en limonade waren al eerder klaargemaakt. Het menu werd afgerond met zuurkool, augurken en verse groenten. Margaret en Nellie waren verantwoordelijk voor de verse groenten, en hun moeder bleef maar vragen waarom ze zoveel aardappelen, wortels en

Res
Book Area
M205.15
S83SDUT
2008
Dec

bietjes klaarmaakten. Maar ze bleven schillen.

Hun vader zag als eerste het span paarden en de slee met dertien mensen op het huis afkomen. Hij hield veel van paarden en kon een span al van verre herkennen. Hij vroeg aan zijn vrouw: 'Waarom komt de familie Kozicki hiernaartoe?' Haar antwoord luidde: 'Ik weet het niet.'

Zij arriveerden en Margarets vader hielp meneer Kozicki de paarden op stal zetten. Mevrouw Kozicki sloeg haar armen om Margarets moeder heen en bedankte haar voor de uitnodiging. Toen ging iedereen het huis in en kon het kerstfeest beginnen.

De volwassenen aten eerst, en toen de borden en het bestek waren afgewassen, aten de kinderen om de beurt in groepjes. Het was een geweldige maaltijd, die alleen maar beter was omdat die met anderen gedeeld werd. Toen iedereen had gegeten, zongen ze samen kerstliederen, waarna de volwassenen gingen zitten praten.

Naasteliefde in actie

Margaret en Nellie namen de kinderen mee naar de slaapkamer en haalden onder het bed allemaal dozen met gebruikte kleding vandaan die ze van de vriendinnen van hun moeder hadden gekregen. Het was een hemelse warboel, met een modeshow waarbij alle kinderen mochten uitkiezen wat ze wilden dragen. Ze maakten zo'n lawaai dat Margarets vader kwam kijken wat er aan de hand was. Toen hij zag hoeveel plezier ze hadden en hoe blij de kinderen van de familie Kozicki met hun 'nieuwe' kleren waren, glimlachte hij en zei: 'Speel maar verder.'

Later in de middag, voordat het te koud en donker werd, nam Margarets familie afscheid van hun vrienden, die gevoed, gekleed en geschoeid vertrokken.

Margaret en Nellie hebben nooit iemand over hun uitnodiging aan de familie Kozicki verteld, en het is een geheim gebleven tot de 77ste kerst van Margaret Kisilevich Wright, in 1998, toen ze er voor het eerst met haar familie over sprak. Ze zei dat het haar beste Kerstmis ooit was geweest.

Als wij de beste Kerstmis ooit willen ervaren, moeten we naar het geluid van de tred van sandalen luisteren. En moeten we de hand van de Timmerman vastpakken.

Iedere stap die wij in zijn voetsporen zetten, laten we wat twijfel achter ons en vergaren we meer wijsheid.

Van Jezus van Nazaret werd gezegd dat Hij toenam 'in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.'¹⁷ Zijn wij vastbesloten om dat ook te doen? In de heilige Schrift staat een eerbetoon aan onze Heer en Heiland, van wie werd gezegd: 'Hij is rondgegaan, weldoende (...) want God was met hem.'¹⁸

Het is mijn gebed dat wij in deze kersttijd en alle die nog gaan komen in zijn voetsporen zullen treden. Dan zal ieder Kerstmis de beste Kerstmis ooit zijn. ■

NOTEN

1. Al Stillman en Robert Allen, 'Home for the Holidays'.
2. Elizabeth Bowen, 'Home for Christmas'. In: Mary Engelbreit, *Believe: A Christmas Treasury* (1998), p. 27.
3. David O. McKay, *Gospel Ideals* (1953), p. 551.
4. Jesaja 7:14; zie ook Matteüs 1:18-25.
5. Mosiah 3:5, 7-8.
6. Matteüs 2:2, 10-11.
7. Lucas 2:52.
8. Handelingen 10:38.

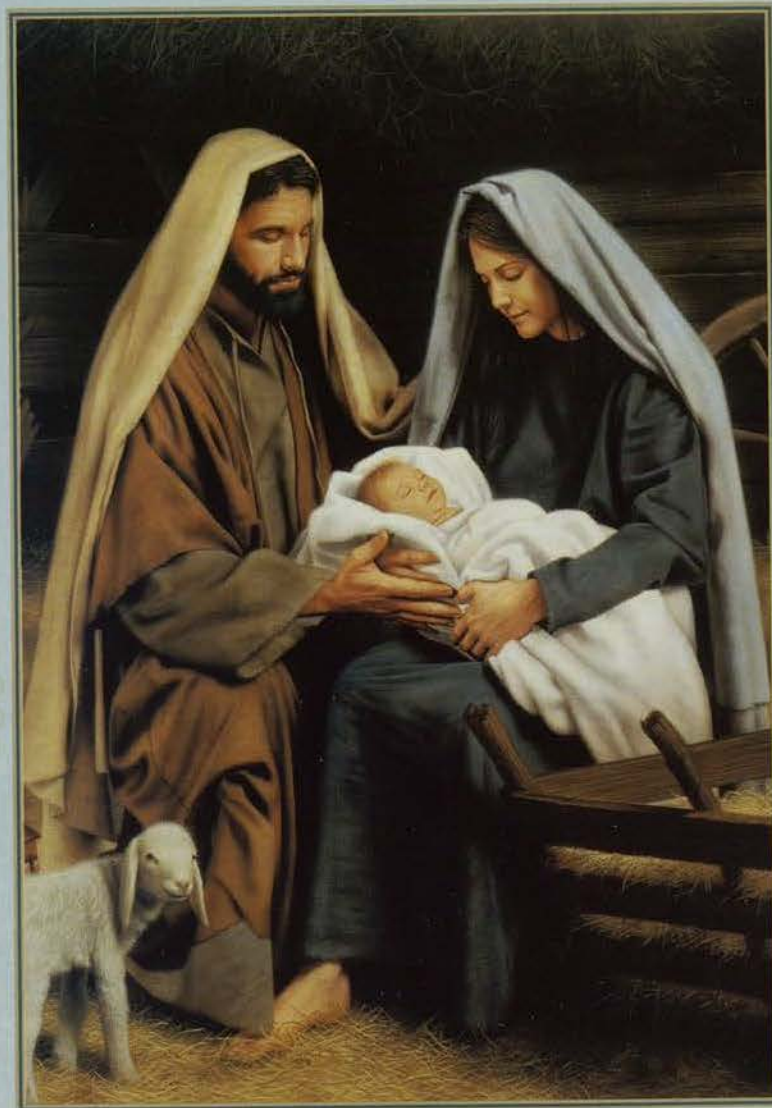
VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Nadat u dit artikel met een gebed in uw hart hebt bestudeerd, bespreekt u het zo dat iedereen aan de bespreking deelneemt. Enkele voorbeelden:

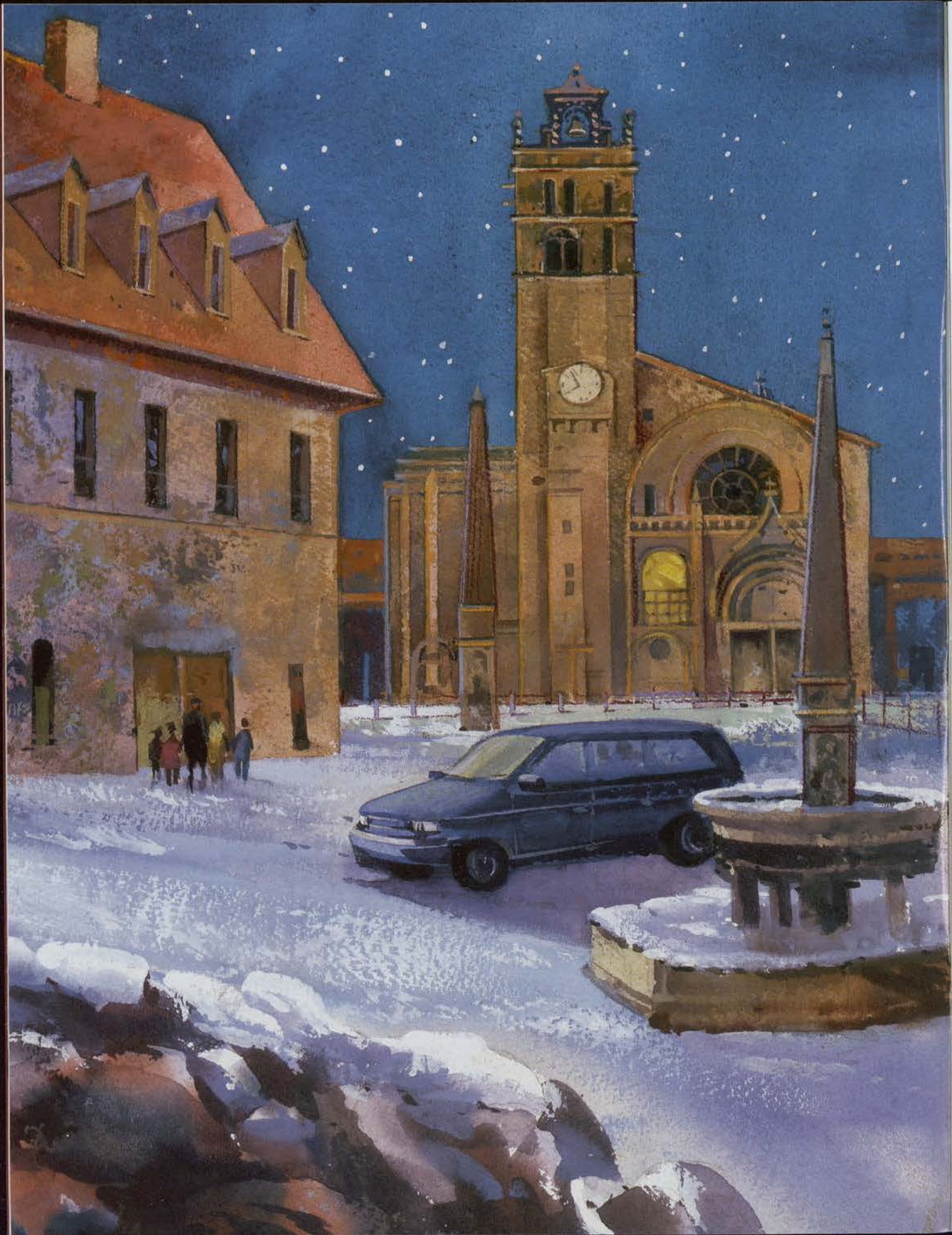
1. Laat iemand het citaat van president McKay voorlezen. Als wij de beste Kerstmis ooit willen ervaren, moeten we in de voetstappen van de Heiland treden. Laat de gezinsleden hun voeten overtrekken. Geef het gezin in overweging om na uw bezoek in gebed te gaan en daarna op elke voetafdruk een goede daad te zetten die de gezinsleden voor anderen kunnen doen. Doe ze de suggestie om de voetafdrukken zo neer te leggen dat ze naar een plaats van de Heiland leiden, om aan te geven dat goede daden ons nader tot Hem brengen.

2. Vraag de gezinsleden om te vertellen wat hun fijnste kerstherinneringen zijn. Waarom zijn die herinneringen zo fijn? Lees of vertel over het gezin Kozicki. Geef het gezin in overweging deze maand een goede daad voor iemand te verrichten en zo hun kerstherinneringen uit te breiden.

Alzo lief heeft God jou

dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.
(Zie Johannes 3:16.)

Plaats in de herberg

OUDERLING NEIL L. ANDERSEN

van het Presidium der Zeventig

Op een heldere, koude wintermiddag gingen we met ons busje op het zendingshuis in Bordeaux (Frankrijk) aan. Het was 24 december 1990 en we reden naar huis om Kerstmis te vieren.

Mijn vrouw, Kathy, ik, en onze vier kinderen — Camey (14), Brandt (13), Kristen (10), en Derek (8) — hadden net een week achter de rug die we niet licht zouden vergeten. Ons zendingsgebied was zo groot dat we besloten hadden de zendelingen niet bij elkaar te laten komen voor een kerstviering. In plaats daarvan waren we op pad gegaan naar elke stad in het zendingsgebied en hadden met medewerking van de kinderen een speciaal kerstprogramma opgevoerd. Ons gezin had zich met elke zendeling verheugd in het grote voorrecht om het herstelde evangelie van Christus in deze glorieuze tijd van het jaar te mogen verbreiden.

Op onze laatste dag hadden we het gezelschap gekregen van vier fantastische zendelingen. Hoewel de grote blauwe bus

nu vol zat, was er voldoende plek voor de kerstgeest. We begonnen kerstliederen te zingen en lievelingsverhalen te vertellen. De tijd vloog voorbij. Kristen en Derek werden met het uur vrolijker met het oog op de kerstcadeaus die ze de volgende ochtend vast en zeker zouden uitpakken. We konden bijna de gebraden kalkoen ruiken die in het zendingshuis door een bereidwillig zendingsechtpaar werd bereid. Het kerstgevoel hing onmiskenbaar in de lucht.

Pas laat in de middag begon het tot ons door te dringen dat we een probleem hadden. Het was ons eerder op de dag al opgevallen dat ons busje stroef schakelde. We waren gestopt om de transmissievloeistof te controleren, maar daar was niets mis mee. En nu het begon te schemeren en met nog twee uur voor de boeg hielden de derde, vierde en vijfde versnelling het voor gezien.

We reden in de tweede versnelling op een sukkeldrafsje over het Franse platteland. Het was uitgesloten dat we

In een situatie waarin alleen Hij ons thuis kon brengen, had Hij onze gebeden verhoord.

met dit manco Bordeaux zouden halen. We hadden hulp nodig. We richtten onze hoop op een kruidenierszaak die net wilde sluiten. Ik vroeg of er wellicht een autoverhuurbedrijf of een station in de buurt was. Maar we zaten ver van welke stad ook af en mijn vragen vonden weinig gehoor.

Ik liep naar het busje terug. De teleurstelling was van de gezichtjes van de jongere kinderen af te lezen. Zouden ze de kerstavond thuis doorbrengen of niet? Zouden ze de belangrijkste avond van het jaar in een overvol zendingsbusje doorbrengen? Ze hadden blijdschap en vrolijkheid gebracht aan zendelingen die ver van huis waren en zouden ze hun kerst nu langs een verlaten landweggetje ver van hun huis in Bordeaux moeten doorbrengen?

Kristen wist aan wie we hulp konden vragen en zij stelde onmiddellijk voor te gaan bidden. We hadden thuis vaak gebeden voor mensen die hulp nodig hadden — voor de zendelingen, de onderzoekers, de kerkleden, onze leiders, het Franse volk, onze familie. We bogen ons hoofd en baden nederig om hulp.

Het was inmiddels donker geworden. Het busje reed in een slakkengang verder onder de dennenbomen. Het was nog vijf kilometer naar een dorpje verderop. Niet lang daarna zagen we in het licht van de koplampen een bord dat ons de weg wees naar Villeneuve-de-Marsan.

We hadden vaak genoeg de tweebaansweg van Pau naar Bordeaux genomen, maar nooit hadden we de afslag genomen naar het dorpje Villeneuve-de-Marsan. Toen we het dorpje inhobbelden, zag dat eruit als zoveel van de Franse dorpjes. De huizen en winkeltjes stonden dicht tegen elkaar aan, pal aan de smalle straat die naar het centrum leidde. De mensen hadden hun rolluiken vroeg laten zakken. De straten waren donker en verlaten. Het licht in de oude katholieke kerk in het centrum van de stad was het enige teken van leven, ontstoken ter voorbereiding op de traditionele middernachtmis. We rolden de kerk voorbij, waarna het busje sputterend tot stilstand kwam. Gelukkig bleken we voor een gezellige

plattelandsherberg te staan. Er scheen licht, voor ons gevoel was dit onze laatste kans op hulp.

Om niet te veel ophef in de herberg te veroorzaken, bleven Kathy, Camey en de zendelingen in het busje, de drie jongste kinderen gingen met mij mee naar binnen. Ik legde onze situatie uit aan de jonge vrouw achter de balie. Ze zag de bezorgde gezichtjes van mijn kinderen en ze vroeg ons vriendelijk te wachten terwijl zij de herbergier riep, de heer Francis Darroze.

Camey kwam binnen om te zien hoe we ervoor

stonden. Terwijl we op de heer Darroze stonden te wachten, zond ik een stil dankgebed op. Bordeaux zouden we niet meer halen vanavond, maar wat goed van onze Vader in de hemel om ons naar een schoon hotel te leiden! Ik huiverde toen ik eraan dacht dat we anders de nacht in het busje in een afgelegen deel van Frankrijk hadden moeten doorbrengen. Ik

zag dat er in de aanpalend zaal een restaurant was en het verbaasde mij dat het open was op kerstavond. We zouden een lekkere maaltijd, een warme douche en een gerieflijk bed hebben.

De heer Darroze verscheen in de kleding van een traditionele Franse kok, in een koksasje met twee rijen knopen vastgeknoopt tot aan zijn kin. Hij was de eigenaar van het hotel, een voornaam man in de gemeenschap. Uit zijn hartelijke voorkomen was af te lezen dat hij bovendien een heer was.

Ik legde hem onze hachelijke situatie uit, over het volle busje en onze bestemming in Bordeaux. Ons accent viel hem op. Daarom voegde ik eraan toe dat we Amerikanen waren en in een en dezelfde adem waarom we in Frankrijk waren.

Hij wilde ons meteen helpen. Op 15 kilometer afstand was een middelgrote stad met een station. Hij belde om te informeren naar de volgende trein naar Bordeaux, maar de eerstvolgende ging pas om kwart over tien de volgende ochtend. Alle autoverhuurbedrijven in die stad waren gesloten.

Het was duidelijk dat mijn kinderen teleurgesteld waren. Ik vroeg de heer Darroze of mijn gezin en de vier

De heer Darroze schudde zijn hoofd en hief zijn vinger op. Daar wilde hij niets van weten. Het kerstgevoel dat aanzet tot goeddoen, vulde zijn ziel. 'Nee', zei hij. 'Ik hoef er niets voor te hebben.'

zendingen de nacht in de herberg konden doorbrengen. Hoewel we niet thuis zouden komen, hadden we ten minste wel een gerieflijk hotel gevonden.

Meneer Darroze keek naar de kinderen. Hoewel hij ons nog maar net kende, weldde in zijn hart de broederschap op die alle oceanen overspant en ons tot één grote familie maakt. Het kerstgevoel dat aanzet tot goeddoen, vulde zijn ziel. Hij zei: 'Meneer Andersen, natuurlijk zijn er kamers vrij. Maar u wilt kerstavond toch niet hier in de herberg doorbrengen. Kinderen horen thuis te zijn en zich te verheugen op de opwinding van de kerstmorgen. Ik leen u mijn auto, dan kunt u vanavond nog naar Bordeaux.'

Zijn zorgzaamheid verbaasde mij. De meeste mensen kijken toch een beetje vreemd tegen buitenlanders aan. Ik dankte hem maar legde uit dat we nooit allemaal in een klein Frans autootje zouden passen.

Hij aarzelde even, maar niet omdat hij zijn aanbod wilde intrekken; hij breidde het juist uit.

'Op mijn boerderij vijftien kilometer verderop heb ik een oud busje staan. Maar het is wel een bestelbusje, het heeft maar twee zitplaatsen voorin. Harder dan zeventig

kilometer per uur haalt het niet en ik ben er niet zeker van of de verwarming het doet. Maar als u wilt, rijd ik u naar mijn boerderij om het te halen.'

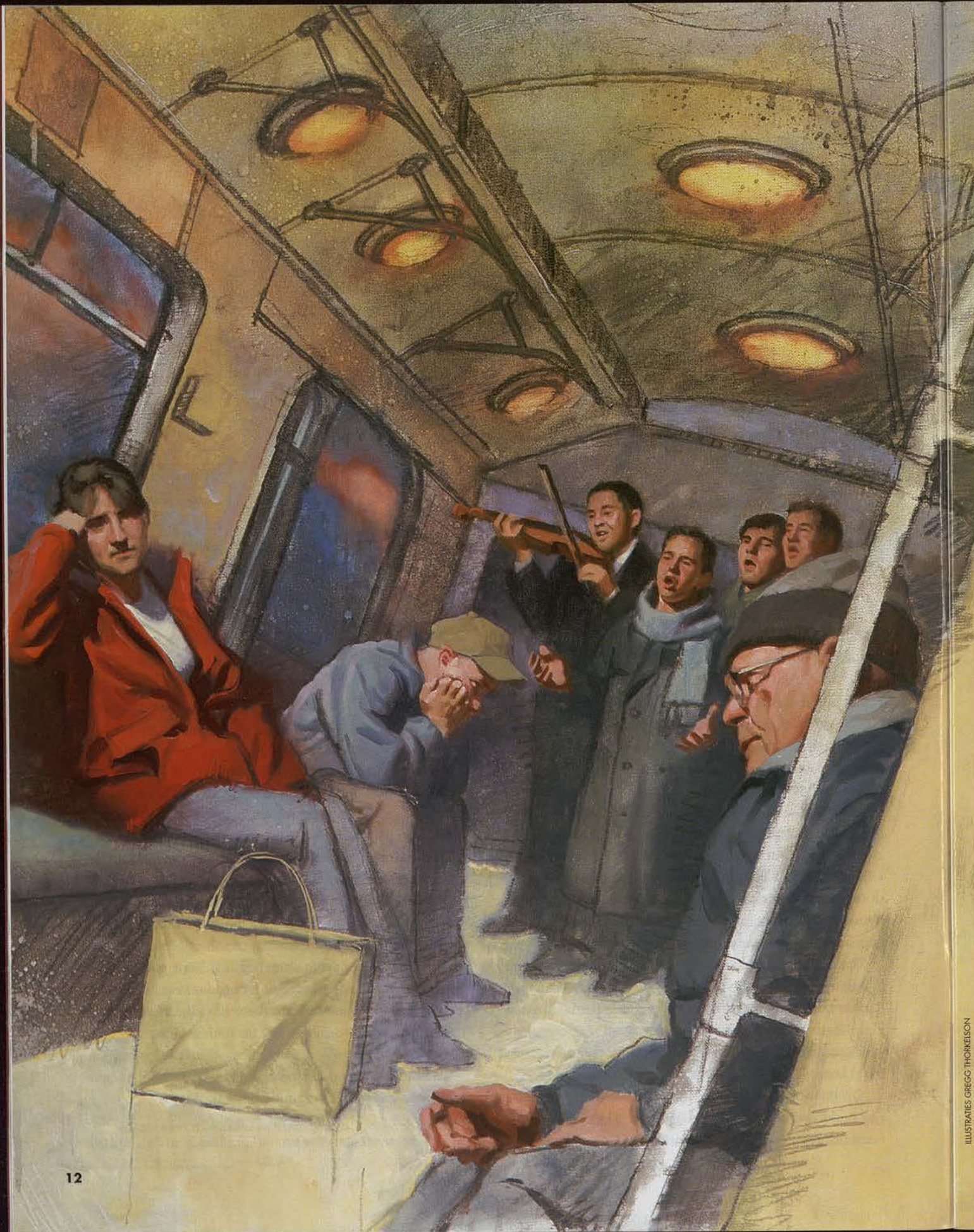
De kinderen sprongen een gat in de lucht. Ik wilde mijn portefeuille pakken om hem te betalen. Maar hij schudde zijn hoofd en hief zijn vinger op. Daar wilde hij niet van weten.

'Nee', zei hij, 'ik hoef er niets voor te hebben. U kunt het busje als u tijd hebt na de kerst terugbrengen. Het is kerstavond. Zorg dat u met uw gezin thuiskomt.'

Even na middernacht doemden de lichtjes van Bordeaux op. De kinderen en de zendingen waren achterin het busje van de herbergier in slaap gevallen. Terwijl we door de vertrouwde straten naar ons huis reden, dankten Kathy en ik onze liefdevolle hemelse Vader voor ons eigen kerstwonder. In een situatie waarin alleen Hij ons thuis kon brengen, had Hij onze gebeden verhoord.

We waren thuis op kerstavond, hoewel er in Villeneuve-de-Marsan wel plaats was in de herberg. ■

'Plaats in de herberg' is oorspronkelijk verschenen in Christmas Treasures (Deseret Book, 1994).

EEN KERSTWONDER

RYAN CAMPBELL

Wanneer het winter is in het zendingsgebied Moskou is het ook echt winter. En voor een zending geldt dat soms niet alleen voor het weer, maar ook voor de mensen. Ze raken in zichzelf gekeerd. Iedereen haast zich na het werk naar huis. Mensen zijn ziek, de wegen spiegelglad, en de kou bijt zich vast in elk onbedekt lichaamsdeel. Zelden zie je iemand glimlachen.

Dat waren de omstandigheden waar mijn collega en ik zich in de winter van 2005 in bevonden. We wilden de mensen moed inspreken met onze boodschap van geloof, hoop en liefde, maar niemand wilde ernaar luisteren. En eerlijk gezegd was mijn stemming ook onder het vriespunt. Ook bij mij had de ontmoediging toegeslagen. Dag in dag uit liepen we door de koude straten op zoek naar iemand met interesse in onze boodschap. We hielden er alleen bevroren tenen aan over. Ondanks de ontmoedigende omstandigheden wilden we het niet opgeven. Het was bijna Kerstmis en we probeerden de mensen het kerstgevoel mee te geven. Maar hoe?

Op zekere avond in de trein op weg naar huis, kwam een groepje muzikanten het treinstel binnenlopen. Ze speelden geweldig, maar tot mijn verbazing was er niemand die er aandacht aan besteedde. Er waren een of twee personen die hun wat geld toestopten, maar de overigen staarden verbeten uit de bevroren ramen. Ik had met de muzikanten te doen en gaf ze wat geld.

Al snel bereikten we het station in de buurt van onze flat en we renden naar huis. Kort na onze thuiskomst, ging de telefoon. Ik nam op en herkende de stem van onze districtsleider. We waren gevraagd om met ideeën

te komen om in de kersttijd zendingswerk te doen. Ik was het glad vergeten, maar dat hoefde hij niet te weten. Het enige idee dat ik op dat moment kon bedenken, met de groep muzikanten nog vers in het geheugen, was dat ons district kerstliederen kon gaan zingen in de trein. Ik kon ze begeleiden op de viool. Tot mijn verbazing en misschien wel verbijstering, vond onze districtsleider het een fantastisch idee. We kozen een dag uit. Wat heb ik gedaan!, dacht ik bij mijzelf, toen het mij te binnenschoot dat drie van de zendingen in ons district toondoof waren.

Op de afgesproken dag kwamen de zendingen bij elkaar op het perron. De zon was allang ondergegaan, het was ijzig koud. Ik had al verkleumde voeten. We oefenden een minuut of vijf, totdat de trein langzaam het station binnencroop. We wilden maar al te graag naar binnen, uit de koude wind en de vallende sneeuw. Ik nam mijn viool uit de koffer en bad stilletjes dat God het hart van de luisteraars zou aanraken.

Toen we instapten hadden de meeste mensen geen aandacht aan ons geschonken. Mijn vingers waren nog niet warm, dus toen ik begon te spelen klonk de toon van de viool heel vlak en snerpnd. Plotseling begon de stemming in de trein te veranderen. Het was alsof je iets in de lucht kon voelen hangen. De passagiers leken hun adem in te houden. De andere zendingen begonnen 'Stille nacht' te zingen:

*'Stille nacht, heilige nacht,
Davids Zoon, langverwacht,
Die tot God ons terugbrengen zal,*

*Werd geboren in Betlehems stal,
Hij, der schepselen Heer,
Hij, der schepselen Heer.¹*

Terwijl ik speelde en de andere zendelingen zongen, sprak niemand in de trein een woord. Toen we de lofzang beëindigden, keek ik naar de mensen om mij heen. *Iedereen* keek ingespannen naar ons. Sommige vrouwen lieten hun tranen de vrije loop. De stilte hield nog zeker een minuut aan, want niemand wilde het moment verstoren. Ten slotte riep een man aan het andere eind van de trein: 'Het zijn heiligen, echte heiligen!' Iedereen begon te klappen.

Terwijl wij door het middenpad liepen, wilden veel mensen ons geld toestoppen. Toen we het niet aannamen, verbaasde dat hen nog meer. Ik hoorde iemand mompelen: 'Dit is te mooi om waar te zijn.' Een man probeerde ons duizend roebels te geven en was geschokt toen we het geld weigerden. In plaats daarvan boden wij hem een geschenkbbon aan, die hij met plezier aannam. Al snel begonnen andere passagiers om een geschenkbbon te vragen. Ze stelden ook vragen over de kerk en over ons. Waar we ook keken, zagen we blij gezichten en instemmend knikken. Aan de andere kant van het treinstel aangekomen,

wensten we de passagiers een vrolijk kerstfeest en zwaaiden onze nieuwe vrienden gedag.

Op het balkon van de trein keken we elkaar in ongeloof aan. 'Wat was er gebeurd?' vroegen we. Toen stapten we met twee keer zoveel enthousiasme het volgende treinstel binnen. Aanvankelijk besteedden de passagiers geen aandacht aan ons, maar toen we de lofzang hadden gezongen, was er dezelfde miraculeuze reactie. De verdere avond liepen we door de treinstellen en in elk treinstel kregen we dezelfde ontvangst. Nooit eerder had ik een dergelijke acceptatie en liefde gezien.

Toen we later op de avond thuiskwamen, besepte ik dat ik getuige was geweest van een wonder dat door muziek, een boodschap over de Heiland en het gevoel van Kerstmis was gewrocht. Zelfs in de koudste tijden van ons leven kunnen we getroost worden door de tegenwoordigheid des Heren. Ik ervoer het als een zegen om te mogen zien hoe drastisch mensen kunnen veranderen onder de invloed van de Geest. Ik zal die avond altijd in mijn hart meedragen. Moge de Geest in alle eeuwigheid zulke wonderen tot stand brengen! ■

NOOT

1. 'Stille nacht', lofzang 149.

PROFETIEËN OVER CHRISTUS' KOMST

U kunt zich op Kerstmis voorbereiden door te lezen hoe anderen zich toen op Hem hebben voorbereid.

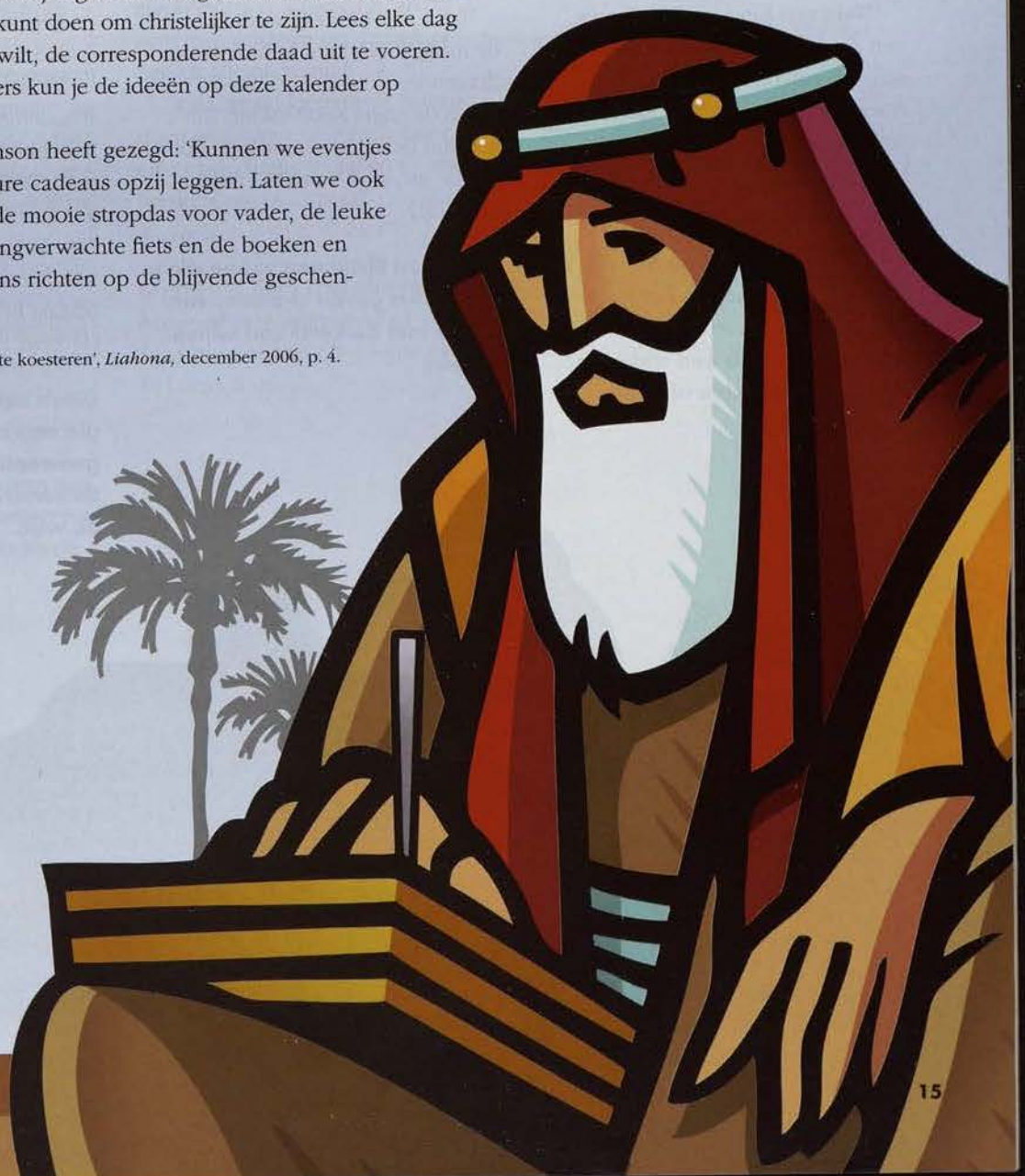
Vele profeten in de Bijbel en het Boek van Mormon voorzagen de geboorte en bediening van Jezus Christus honderden jaren vóór die werkelijk plaatsvonden. Voor de twaalf dagen vóór Kerstmis bevat deze adventskalender tekstverwijzingen over de geboorte en het leven van de Heiland, alsmede wat je kunt doen om christelijker te zijn. Lees elke dag een tekst en probeer, zo je wilt, de corresponderende daad uit te voeren. Na toestemming van je ouders kun je de ideeën op deze kalender op de gezinsavond gebruiken.

President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Kunnen we eventjes de kerstcatalogi met hun dure cadeaus opzij leggen. Laten we ook de bloemen voor moeder, de mooie stropdas voor vader, de leuke pop, de trein die fluit, de langverwachte fiets en de boeken en video's even vergeten, en ons richten op de blijvende geschenken die God ons geeft.'¹

NOOT

1. Thomas S. Monson, 'Gaven om te koesteren', *Liahona*, december 2006, p. 4.

Als de kersttijd achter de rug is, houd dan wat je geleerd hebt in je hart en in je achterhoofd en vier het hele jaar door Kerstmis door anderen te dienen.

13 december

Jesaja, een profeet uit het Oude Testament, profeteerde dat uit een reine vrouw de Zoon van onze hemelse Vader geboren zou worden. Dit schreef hij ruim zevenhonderd jaar voor die geboorte plaatsvond.

'Zie, de jonkvrouw zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël geven' (Jesaja 7:14; zie ook 2 Nephi 17:14).

'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst' (Jesaja 9:6; zie ook 2 Nephi 19:6).

Kies na gebed een vriend of vriendin, of een lid uit de wijk of gemeente, uit. Leg in het geheim een klein cadeautje voor hem of haar klaar, zoals een traktatie, een schriftgedachte of een kerstkaart.

14 december

Nephi zag in een visioen de maagd Maria en het kindje Jezus:

'En hij zeide tot mij: Zie, de maagd die gij aanschouwt, is de moeder van de Zoon Gods, naar het vlees.

'En het geschiedde, dat ik zag dat zij in de Geest werd weggevoerd; en nadat zij enige tijd in de Geest weggevoerd was geweest, sprak de engel tot mij, zeggende: Kijk!

'En ik keek en zag wederom de maagd, een kind in haar armen dragende.

'En de engel zeide tot mij: Zie het Lam Gods, ja, namelijk de Zoon van de eeuwige Vader!' (1 Nephi 11:18-21).

Maak een lijstje van zaken die je zou willen geven in plaats van wat je met de kerst zou willen krijgen.

15 december

Profeten hebben van Christus' zending op aarde getuigd. De profeet Abinadi, die ongeveer 150 v.C. leefde, heeft het als volgt verwoord:

'En waar aldus het vlees aan de Geest wordt onderworpen, of de Zoon aan de Vader, die één God zijn, ondergaat Hij verleiding, zonder er aan toe te geven, maar duldt, dat Hij door zijn volk wordt bespot, en geeseld, en uitgeworpen, en verloochend.

'En na dit alles, na vele machtige wonderen onder de mensenkinderen te hebben verricht, (...)

'... 'zal Hij worden weggeleid, gekruisigd en gedood, waardoor het vlees aan de dood onderworpen wordt, en de wil des Zoons geheel opgaat in de wil van de Vader' (Mosiah 15:5-7).

Maak een kerstraktatie en geef die aan een gezin in je wijk of gemeente. Geven draagt bij tot de eendracht en vriendschap in de wijk.

16 december

Alma profeteerde het volgende aan het volk van Gideon rond het jaar 83 v.C.:

'De zoon Gods komt op het oppervlak der aarde. (...)

'En zie, Hij wordt geboren uit Maria (...); en zij is een maagd, een kostbaar en uitverkoren vat; en zij zal worden overschaduwd en zwanger worden door de macht van de Heilige Geest, en een zoon baren, ja, namelijk de Zoon Gods.

'Hij zal uitgaan en pijnen en smarten en allerlei verzoekingen doorstaan; en dit geschiedt, opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van zijn volk op Zich nemen.

'En Hij zal de dood op Zich nemen, om de banden des doods, die zijn volk binden, los te maken; en Hij zal hun zwakheden op Zich nemen, opdat zijn binnenste met barmhartigheid zal worden vervuld' (Alma 7:9-12).

Schenk een goede daad aan een hulpbehoevende. Kijk samen met je familie hoe de hulp het beste kan worden gebracht.

17 december

Jezus Christus heeft alle kinderen Gods lief en zal er nooit een vergeten. Ezechiël heeft geprofeteerd dat de Heer een herder is en zijn verloren schapen bijeen zal brengen.

'Want zo zegt de Here Here: Zie, Ik zal zelf naar mijn schapen vragen en naar hen omzien;

'zoals een herder naar zijn kudde omziet, wanneer hij te midden van zijn verspreide schapen is, zo zal Ik naar mijn schapen omzien en ze red-den uit alle plaatsen. (...)

'Ik zal ze midden uit de volken doen uittrekken, (...) en ze naar hun eigen land brengen; Ik zal ze weiden op de bergen van Israël' (Ezechiël 34:11-13).

Breng tijd door met een jongere broer of zus, familielid of vriend. Lees hem of haar het kerstverhaal in Lucas 2 voor.

18 december

Hoewel Jezus Christus volmaakt was, moest Hij zich toch laten dopen om alle gerechtigheid te vervullen. Lees de profetie van Lehi, die is opgetekend door Nephi:

'En mijn vader zeide dat hij [Johannes de Doper] in Betabara zou dopen, aan de overkant van de Jordaan; en hij zeide ook dat hij met water zou dopen; dat hij zelfs de Messias met water zou dopen.

'En wanneer hij de Messias met water had gedoopt, zou hij zien en getuigen dat hij het Lam Gods had gedoopt, dat de zonden der wereld zou wegnemen' (1 Nephi 10:9-10).

Schenk tijd en aandacht aan een zieke, bejaarde of een weduwe in je wijk of buurt. Vraag hem of haar te vertellen over een bijzondere Kerstmis.

19 december

De Lamaniet Samuël heeft de tekenen van Jezus' geboorte geprofeteerd:

'Zie, hij zeide tot hen: Zie, ik geef u een teken; want er komen nog vijf jaar, en zie, dan komt de Zoon Gods om allen te verlossen die in zijn naam zullen geloven.

'... Er zullen grote lichten aan de hemel zijn, zodat er in de nacht voor zijn komst geen duisternis zal zijn, zodat het de mensen zal toeschijnen dat het dag is. ...

'En zie, er zal een nieuwe ster verrijzen, zoals gij er nog nooit een hebt gezien; en ook dat zal u tot teken zijn' (Helaman 14:2-3, 5).

Schrijf in je dagboek wat Kerstmis voor jou betekent en welke kersttradities er in jouw familie zijn.

20 december

Vóór Christus' geboorte kreeg Maria bezoek van Gabriël.

'In de zesde maand nu werd de engel Gabriël van God gezonden naar een stad in Galilea, genaamd Nazaret,

'tot een maagd, die ondertrouwd was met een man, genaamd Jozef, uit het huis van David, en de naam der maagd was Maria.

'En toen hij bij haar binnengekomen was, zeide hij: Wees gegroet, gij begenadigde, de Here is met u. (...)

'... 'Want gij hebt genade gevonden bij God.

'En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven' (Lucas 1:26-28, 30-31).

Ga met familie en vrienden langs de deur in de buurt om kerstliederen te zingen of zing samen thuis kerstliederen.

21 december

Nephi, de kleinzoon van Helaman, wachtte in geloof op de komst van de Heer. Maar de ongelovigen zeiden: 'De tijd is verstreken en de woorden van Samuël zijn niet vervuld; uw vreugde en uw geloof daarin zijn dus tevergeefs geweest' (3 Nephi 1:6).

Toen gebeurde het dat Nephi 'uitging en zich ter aarde neerboog en zijn God krachtig aanriep ten behoeve van zijn volk' (v. 11).

De Heer zei tegen Nephi: 'Hef uw hoofd op en wees goedsmoeds; want zie, de tijd is gekomen, en deze nacht wordt het teken gegeven, en morgen kom Ik in de wereld om de wereld te tonen dat Ik alles zal vervullen wat Ik bij monde van mijn heilige profeten heb laten spreken' (v. 13).

Dank je hemelse Vader in je gebeden voor de gave van zijn Zoon.

22 december

De profetieën over Christus' geboorte gaan ten slotte in vervulling.

'En het geschiedde dat de woorden die tot Nephi kwamen, werden vervuld zoals zij waren gesproken. (...)

'En er waren er velen — die de woorden van de profeten niet hadden geloofd — die ter aarde vielen en als dood bleven liggen, (...) want het teken dat was gegeven, was er reeds. (...)

'En het geschiedde dat er die gehele nacht geen duisternis was, maar dat het zo licht was alsof het midden op de dag was. (...)

'En het geschiedde ook dat er een nieuwe ster verscheen, volgens het woord' (3 Nephi 1:15–16, 19, 21).

Jezus Christus heeft ons het grootste geschenk van alle gegeven, zijn leven. Toon je ouders je waardering door hun een briefje te schrijven, waarin je hen bedankt voor alles wat ze voor je hebben gedaan.

23 december

In de nacht van Christus' geboorte is er een engel aan de rechtschapen herders in Betlehem verschenen om het nieuws van Christus' geboorte te verkondigen.

'En zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg.

'En er waren herders in diezelfde landstreek, die zich ophielden in het veld en des nachts de wacht hielden over hun kudde.

'En opeens stond een engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen, en zij vreesden met grote vreze.

'En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen:

'U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David' (Lucas 2:7–11).

Neem je voor om blijer en liever te zijn.

24 december

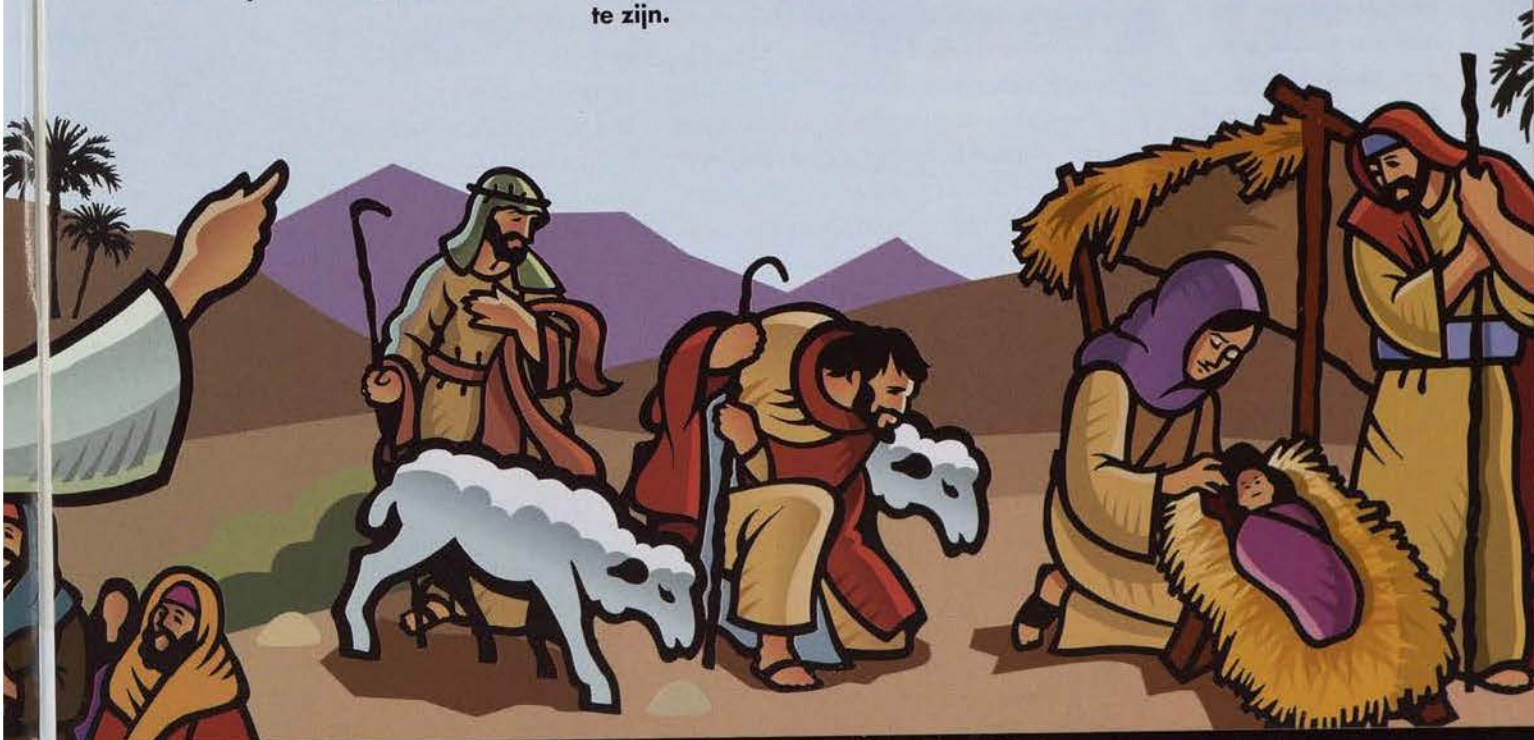
Wij christenen zijn het hele jaar rond getuige van Jezus Christus door geloof en goede werken. Joseph Smith en Sidney Rigdon hebben als volgt getuigd:

'En nu, na de vele getuigenissen die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het laatste van alle, dat wij van Hem geven: dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is —

'dat door Hem en in Hem en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners daarvan voor God gewonnen zonen en dochters zijn' (LV 76:22–24).

Geef je getuigenis van de Heiland bij de volgende geschikte gelegenheid, zoals een vasten- en-getuigenisdienst. ■

Uw handelen toewijden

Het is begrijpelijk dat wij in ons peinzen en streven naar toewijding, innerlijk beven voor de eisen die er aan ons gesteld worden. Maar de Heer heeft ons getroost met deze woorden: 'Mijn genade is u genoeg'.

OUDERLING NEAL A. MAXWELL (1926–2004)
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Neal A. Maxwell was al twee jaar werkzaam geweest als assistent van de Twaalf en vijf jaar in het Presidium der Zeventig toen hem op 3 oktober 1981 steun werd verleend als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Hij overleed op 21 juli 2004 in Salt Lake City na acht jaar tegen leukemie gevochten te hebben. Ouderling Maxwell sprak deze tijdloze toespraak over toewijding uit in de algemene conferentie van april 2002.

Ik richt mij tot hen die onvolmaakt zijn, maar die toch streven naar vooruitgang in het huisgezin des geloofs. Zoals altijd ben ik zelf mijn onmiddellijke gehoor.

Wij zijn geneigd te denken dat toewijding alleen maar inhoudt dat we op goddelijke aanwijzing onze materiële bezittingen overgeven. Maar we tonen de allerhoogste toewijding als we onszelf overgeven aan God. *Hart, ziel en verstand* waren de allesomvattende woorden waarmee Christus het eerste gebod omschreef, dat wij voortdurend en niet periodiek moeten naleven (zie Matteüs 22:37). Als we het naleven, wordt vervolgens ons handelen gezegend en volledig toegewijd aan het blijvende welzijn van onze ziel (zie 2 Nephi 32:9).

Een dergelijke volledigheid omvat het in onderwerping samenvallen van gedachten, woorden en daden — het absoluut tegenovergestelde van vervreemding. 'Want hoe kent iemand de meester die hij niet heeft gediend, en die een vreemde voor hem is, en ver is van de gedachten en overleggingen

van zijn hart?' (Mosiah 5:13).

Velen negeren toewijding omdat het te abstract of te afschrikwekkend lijkt. De consciëntieuze mensen onder ons ervaren echter Gods ongenoegen doordat zij toestaan dat hun vooruitgang zich mengt met uitstel. Vandaar de liefdevolle raad die de juistheid van deze richting bevestigt, die aanmoedigt om voort te gaan op die weg, en die troost biedt als we voelen hoe moeilijk het is.

U volledig onderwerpen

Geestelijke onderworpenheid wordt niet in een oogwenk bereikt, maar stap voor stap, en gebruikmakend van opeenvolgende stapstenen, die sowieso bedoeld zijn om één voor één gebruikt te worden. Onze wil kan uiteindelijk 'geheel in de wil des Vaders opga[an]' als wij 'gewillig [worden ons]

De Heiland bereikte een adembenemend soort onderwerping toen Hij geconfronteerd werd met de kwelling en het lijden van de verzoening en 'wenste, dat [Hij] de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen'.

aan alles te onderwerpen, (...) evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt' (Mosiah 15:7; 3:19). Anders voelen wij, ook al streven we naar vooruitgang, toch nog de turbulentie van het deels van de juiste koers afwijken.

Voorbeelden van economische toewijding zijn relevant. Toen Ananias en Saffira hun bezittingen verkochten, hielden zij 'iets van de opbrengst achter' (zie Handelingen 5:1-11). Zovelen van ons klampen zich stevig vast aan 'iets' bepaalds en behandelen onze obsessies zelfs als bezittingen. Daarom is, wat we verder ook al hebben gegeven, het laatste deel het moeilijkste om op te geven.

Toegegeven, een voorwaardelijke overgave blijft prijzenswaardig, maar het lijkt veel op het

excuus: 'Ik heb al een bijdrage overgemaakt' (zie Jakobus 1:7-8.)

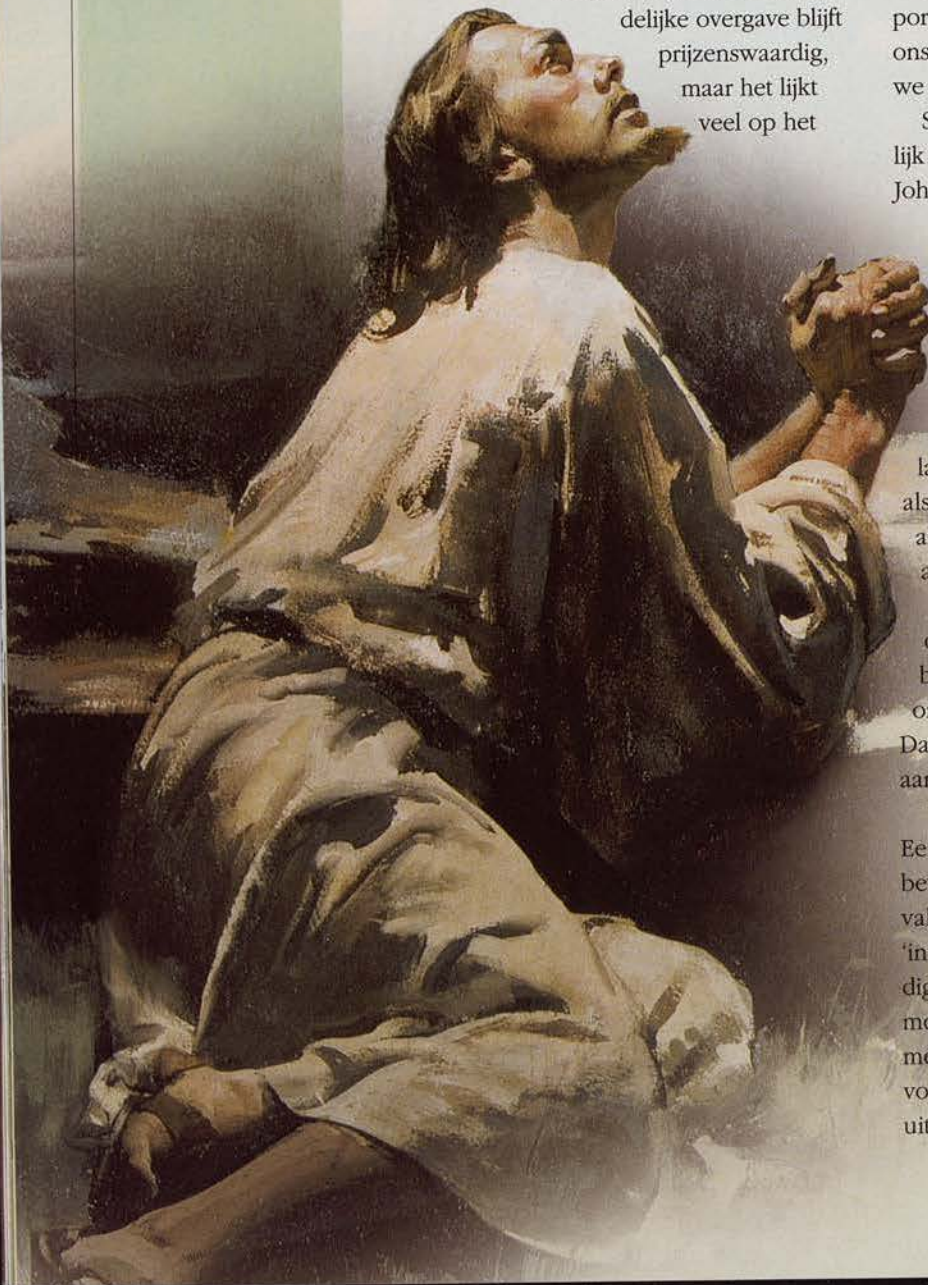
Wij kunnen bijvoorbeeld concrete vaardigheden of talenten hebben waarvan we onterecht denken dat ze op de een of andere manier ons bezit zijn. Als we ons daar meer aan vasthouden dan aan God, dan deinzen wij terug voor het eerste gebod, dat tot toewijding leidt. Daar God ons 'van dag tot dag bewaart door [ons] adem te verlenen', is het niet aan te bevelen om ons er zo stevig aan vast te houden dat we gaan hyperventileren! (Mosiah 2:21).

Een ander struikelblok duikt op als we God overvloedig dienen met onze tijd en portemonnee, maar toch nog een deel van ons innerlijk achterhouden, wat aangeeft dat we toch nog niet helemaal de zijne zijn!

Sommigen van ons hebben het er moeilijk mee als bepaalde taken ten einde lopen. Johannes de Doper is echter een goed voorbeeld, want hij zei van Jezus' groeiende kudde: 'Hij moet wassen, ik moet minder worden' (Johannes 3:30). Als we onze taken onterecht beschouwen als de enige indicatie van de mate waarin God ons liefheeft, draagt dat alleen maar bij tot onze aarzeling om los te laten. Broeders en zusters, onze waarde als mens is al van Godswege vastgesteld als 'groot'; ze schommelt niet zoals de aandelenbeurs.

Andere stapstenen blijven ongebruikt omdat wij, net als de rijke jongeling, niet bereid zijn onder ogen te zien waar het ons nog aan ontbreekt (zie Marcus 10:21). Daarmee onthullen wij dat er nog een restant aan egoïsme is.

Terugschrikken gebeurt op vele wijzen. Een voorbeeld: het terestriale koninkrijk bevat de 'eerzamen', duidelijk niet hen die valse getuigenissen afleggen. Toch waren zij 'in het getuigenis van Jezus niet kloekmoedig' (LV 76:75, 79). De beste manier om kloekmoedig van Christus te getuigen, is steeds meer op Hem te gaan lijken, en het is die vorm van toewijding die het edele karakter uithakt (zie 3 Nephi 27:27).

Geen andere goden voor God plaatsen

In het overwinnen van de genoemde moeilijkheden is geestelijke onderworpenheid nuttig — soms stelt het ons in staat om zaken 'los te laten', zelfs het sterfelijk leven, en andere keren om 'vast te houden', en weer andere keren om de volgende stapsteen te gebruiken (zie 1 Nephi 8:30).

Als wij geen oog voor verhoudingen hebben, kunnen de volgende paar meter een enorme afstand lijken. Hoewel zij zich er bewust van waren hoe God het oude Israël had geholpen om aan de machtige farao en zijn legers te ontkomen, hadden de kortzichtige Laman en Lemuël er toch geen geloof in dat God hen kon helpen met slechts een plaatselijke Laban.

Wij kunnen ook van de juiste koers afwijken als we hen die boven ons staan in ons werk of andere bezigheden, te graag willen behagen. Het behagen van 'andere goden' in plaats van de ware God is ook een overtreding van het eerste gebod (Exodus 20:3).

Soms verdedigen we zelfs onze eigenaardigheden alsof ze op de een of andere manier de basis van onze individualiteit zijn. In zekere zin is het discipelschap een 'contact-sport', zoals de profeet Joseph heeft getuigd:

'Ik ben als een reusachtige, ruwe steen (...) en ik word alleen gepolijst als de een of andere hoek eraf gewreven wordt door in contact te komen met iets anders, door het met grote snelheid te raken (...). (...) Zo word ik een gladde, gepolijste schacht in de pijlkoker van de Almachtige.'¹

Daar de knieën zich vaak eerder buigen dan het verstand, ontzegt het achterhouden van 'iets' van het intellect aan Gods werk een deel van de beste intellecten onder de mensheid. Het is veel beter om zachtmoedig te zijn zoals Mozes, die zaken leerde die hij 'nimmer had verondersteld' (Mozes 1:10). En toch is er, broeders en zusters, nog zoveel aarzeling in de subtiële wisselwerking tussen keuzevrijheid en identiteit. Het overgeven van het verstand is in feite een overwinning, want het laat ons kennismaken met Gods verruiming van vermogens en 'hogere' wegen! (Jesaja 55:9).

Ironisch genoeg kan buitensporige aandacht voor iets, zelfs voor goede zaken, onze toewijding aan God verminderen. Men kan bijvoorbeeld te veel met sport en allerlei vormen van lichaamsverheerlijking bezig zijn. Men kan de natuur respecteren, maar de God van de natuur negeren. Men kan zoveel aandacht hebben voor goede muziek dat men andere zaken buitensluit, en dat geldt ook voor zich teveel bezighouden met een zinvol beroep. Onder dergelijke omstandigheden laat men vaak de 'gewichtigste' zaken na (Matteüs 23:23; zie ook 1 Korintiërs 2:16). Alleen

de Allerhoogste kan ons volledig leiden naar het hoogste goed dat u en ik kunnen doen.

Alles is afhankelijk van de twee grote geboden, heeft Jezus verklaard, en niet andersom! (Zie Matteüs 22:40.) God zal het eerste gebod niet intrekken alleen omdat we een minder goed te hard najagen, want wij aanbidden geen mindere god.

Gods hand erkennen

Voordat we de vruchten oogsten van onze rechtschapen inzet, moeten we eerst Gods hand daarin erkennen. Anders luidt de beredenering: 'Mijn kracht en de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verworven' (Deuteronomium 8:17). Of wij 'snoeven', zoals het oude Israël zou hebben gedaan (behalve het opzettelijk klein gehouden leger van Gideon), door te pochen: 'mijn eigen hand heeft mij verlost' (Richteren 7:2). Het aanprijzen van onze eigen 'hand', maakt het dubbel zo moeilijk om Gods hand in alles te erkennen! (Zie Alma 14:11; IV 59:21).

Een van de grootsten aller tijden, Mozes, was in een plaats die Meriba heette moe van alle mensen die om water riepen. Toen deed Mozes een onverstandige uitspraak: 'Zullen wij (...) voor u water te voorschijn doen komen?' (Psalmen 106:33; Numeri 20:10; zie ook Deuteronomium 4:21). De Heer leerde Mozes door deze geschiedenis wat het probleem met het voornaamwoord was, en maakte hem verder groot. Wij zouden er goed aan doen om net zo zachtmoedig te zijn als Mozes (zie Numeri 12:3).

Jezus is nooit, maar dan ook nooit, de juiste visie kwijtgeraakt! Hoewel Hij rondging en zoveel goeds deed, wist Hij voortdurend dat Hem de verzoening wachtte, en Hij smeekte met perspectief: 'Vader, verlos Mij uit deze ure! Maar hiertoe ben Ik in deze ure gekomen' (Johannes 12:27; zie ook 5:30; 6:38).

Hoe meer liefde, geduld en zachtmoedigheid wij ontwikkelen, hoe meer wij God en de mens te geven hebben. Bovendien is niemand precies in dezelfde kringen geplaatst als wij, met dezelfde kansen.

Toegegeven, de stapstenen brengen ons in onbekend gebied, wat wij misschien slechts met veel aarzeling verkennen. Daarom zijn degenen die de stapstenen met succes gebruikt hebben een goede motivatie voor de anderen onder ons, daar wij meestal meer aandacht besteden aan hen die wij in stilte bewonderen. De hongerige, verloren zoon herinnerde zich de menu's thuis, maar het waren de andere herinneringen die hem aantrokken toen hij besloot: 'Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan' (Lucas 15:18).

Toewijding geeft aan God terug wat van Hem is

In ons streven naar de allergrootste onderwerping bestaat onze wil eigenlijk uit alles wat we God kunnen geven. De gebruikelijke geschenken, en hun bijproducten, die we Hem geven, zouden terecht 'Retour Afzender' — met een hoofdletter A — kunnen worden gestempeld. Zelfs als God dit als enige geschenk ontvangt, krijgen zij die in alles getrouw zijn in ruil daarvoor 'alles, wat [Hij] heeft' (LV 84:38). Wat een wisselkoers!

Intussen is de realiteit: God heeft ons ons leven, onze keuzevrijheid, talenten en kansen gegeven; Hij heeft ons onze bezittingen gegeven; Hij heeft ons de ons toegewezen tijd in het sterfelijk leven gegeven, compleet met de benodigde adem (zie LV 64:32). Als we ons door zo'n perspectief laten leiden, zullen we ernstige fouten mijden die ontstaan door een en ander niet in de juiste verhoudingen te zien. Sommige van die fouten zijn soms veel minder grappig dan een octet aan te zien voor het hele Tabernakelkoor!

Geen wonder dat president [Gordon B.] Hinckley heeft beklemtoond dat wij een verbondsvolk zijn, waarbij hij de nadruk legde op de verbonden van het avondmaal, de tiende en de tempel, en opoffering 'de kern van de verzoening' noemde.²

Jezus' voorbeeld van onderwerping

De Heiland bereikte een adembenevend soort onderwerping toen Hij geconfronteerd werd met de kwelling en het lijden van de verzoening en 'wenste, dat [Hij] de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen' (LV 19:18). Op onze eigen kleine, onvolmaakte schaal, worden wij geconfronteerd met beproevingen waarvan we wensen dat ze op de een of andere manier weggenomen worden.

Denk hier eens over na: wat was er geworden van Jezus' bediening als Hij meer wonderen had verricht, maar niet het allesovertreffende wonder van Getsemane en Golgota? Met zijn andere wonderen verlengde Hij levens en verminderde het lijden van sommigen. Maar hoe zouden die wonderen ooit te vergelijken zijn met het grootste wonder van de universele opstanding? (Zie

1 Korintiërs 15:22.) Door de vermenigvuldiging van de broden en de vissen werd een hongerige menigte gevoed. Maar toch hadden de ontvangers daarna spoedig weer honger, terwijl zij die nemen van het Brood des levens nooit meer honger krijgen (zie Johannes 6:51, 58).

Het is begrijpelijk dat wij in ons peinzen en streven naar toewijding, innerlijk beven voor de eisen die er aan ons gesteld worden. Maar de Heer heeft ons getroost met deze woorden: 'Mijn genade is u genoeg' (LV 17:8). Geloven we Hem echt? Hij heeft ook beloofd om zwakke dingen sterk voor ons te maken (zie Ether 12:27). Zijn we werkelijk bereid ons daaraan te onderwerpen? Toch, als wij naar volledigheid verlangen, kunnen we niets achterhouden!

Als wij onze wil steeds verder laten opgaan in die van de Vader, betekent dat in feite het bereiken van een grotere individualiteit, een verruimd vermogen om 'alles wat [God] heeft' te ontvangen (LV 84:38). Bovendien, hoe zou 'alles wat [Hij] heeft' aan ons toevertrouwd kunnen worden als onze wil niet veel meer op de zijne lijkt? En dat 'alles' zou bovendien onmogelijk ten volle kunnen worden gewaardeerd door hen die slechts ten dele toegewijd zijn.

Om heel eerlijk te zijn, is het ons potentiële zelf dat wij verraden door 'iets' achter te houden, wat dat 'iets' ook is. Wij hoeven niet te vragen: 'Ik ben het toch niet, Here?' (Matteüs 26:22).

Laten we in plaats daarvan over de struikelblokken vragen: 'Is dit het, Here?'

Wij wisten het antwoord waarschijnlijk al heel lang, en hebben een vast voornemen misschien harder nodig dan zijn antwoord.

Het grootste geluk is in het grootmoedige plan van de Heer uiteindelijk voorbehouden aan hen

die bereid zijn om een stap verder te gaan en de prijs te betalen voor de reis naar zijn vorstelijk domein. Broeders en zusters, 'Kom, [deze] reis nu hervat'³.

In de naam van de Heer die zijn arm naar ons uitstrekt (zie LV 103:17; 136:22), Jezus Christus. Amen. ■

Tussenkopjes toegevoegd; bronverwijzingen gestandaardiseerd.

NOTEN

1. In: James R. Clark, *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, zes delen (1965–1975), deel 1, p. 185.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, [1997], p. 147.
3. 'Kom, de reis nu hervat', lofzang 152.

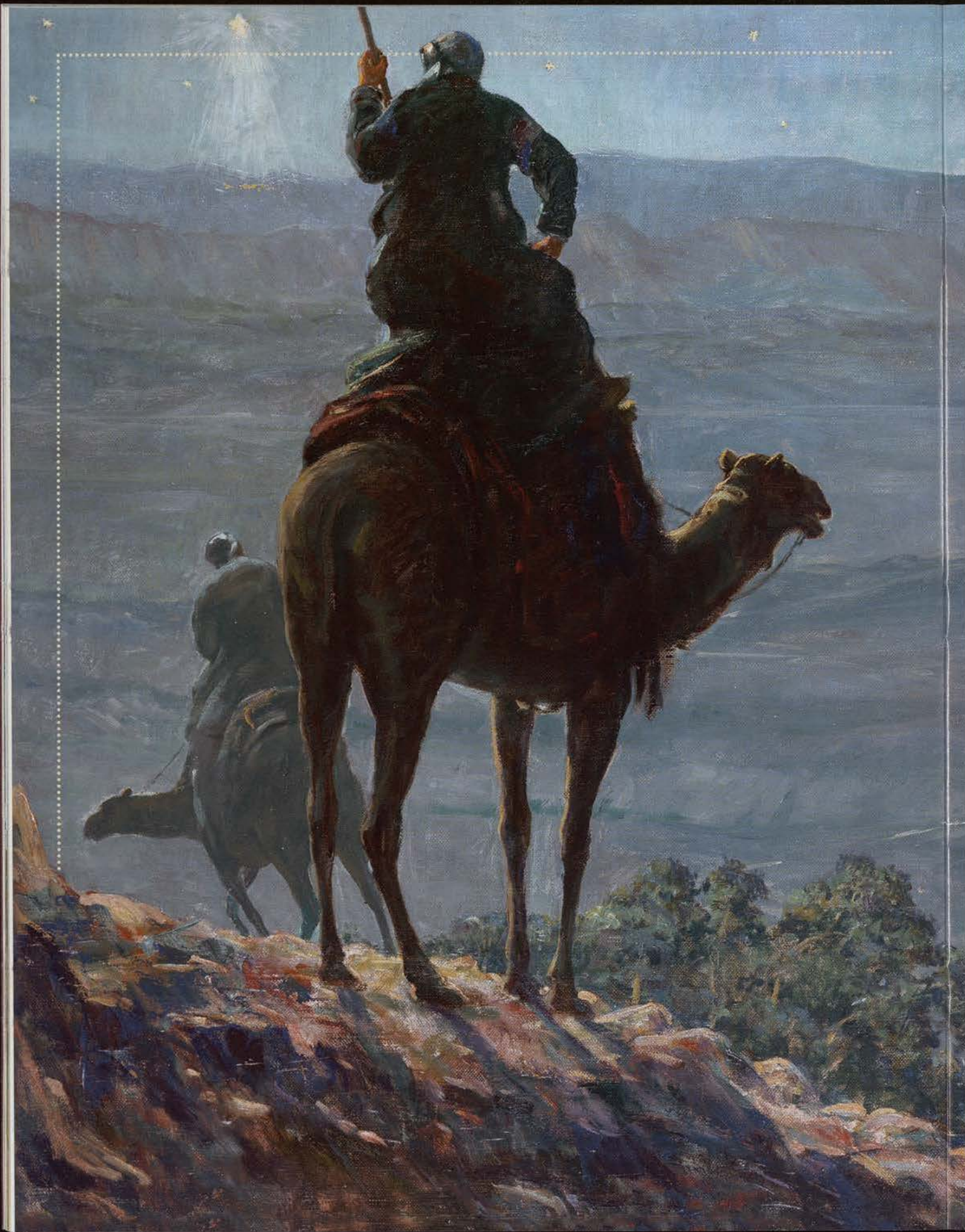
Door de vermenigvuldiging van de broden en de vissen werd een hongerige menigte gevoed. Maar toch hadden de ontvangers daarna spoedig weer honger, terwijl zij die nemen van het Brood des levens nooit meer honger krijgen.

VOOR KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • DECEMBER 2008

De Kindervriend

EEN KERSTBOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM
AAN ALLE KINDEREN OP AARDE

Het licht volgen

Toen nu Jezus geboren was te Betlehem in Judea, in de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, en vroegen: Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen' (Matteüs 2:1-2).

De wijzen volgden het licht van de ster om de Heiland te vinden en te aanbidden. Wij aanbidden Hem door het licht van zijn voorbeeld te volgen. Jezus Christus, de Zoon van God, is volmaakt gehoorzaam, barmhartig en vriendelijk. Hij kwam op aarde om anderen te helpen. Hij heeft zijn leven gegeven, zodat wij ons kunnen bekeren en eeuwig leven. Omdat Hij op aarde is gekomen, weten wij wie we zijn: geliefde kinderen van onze hemelse Vader.

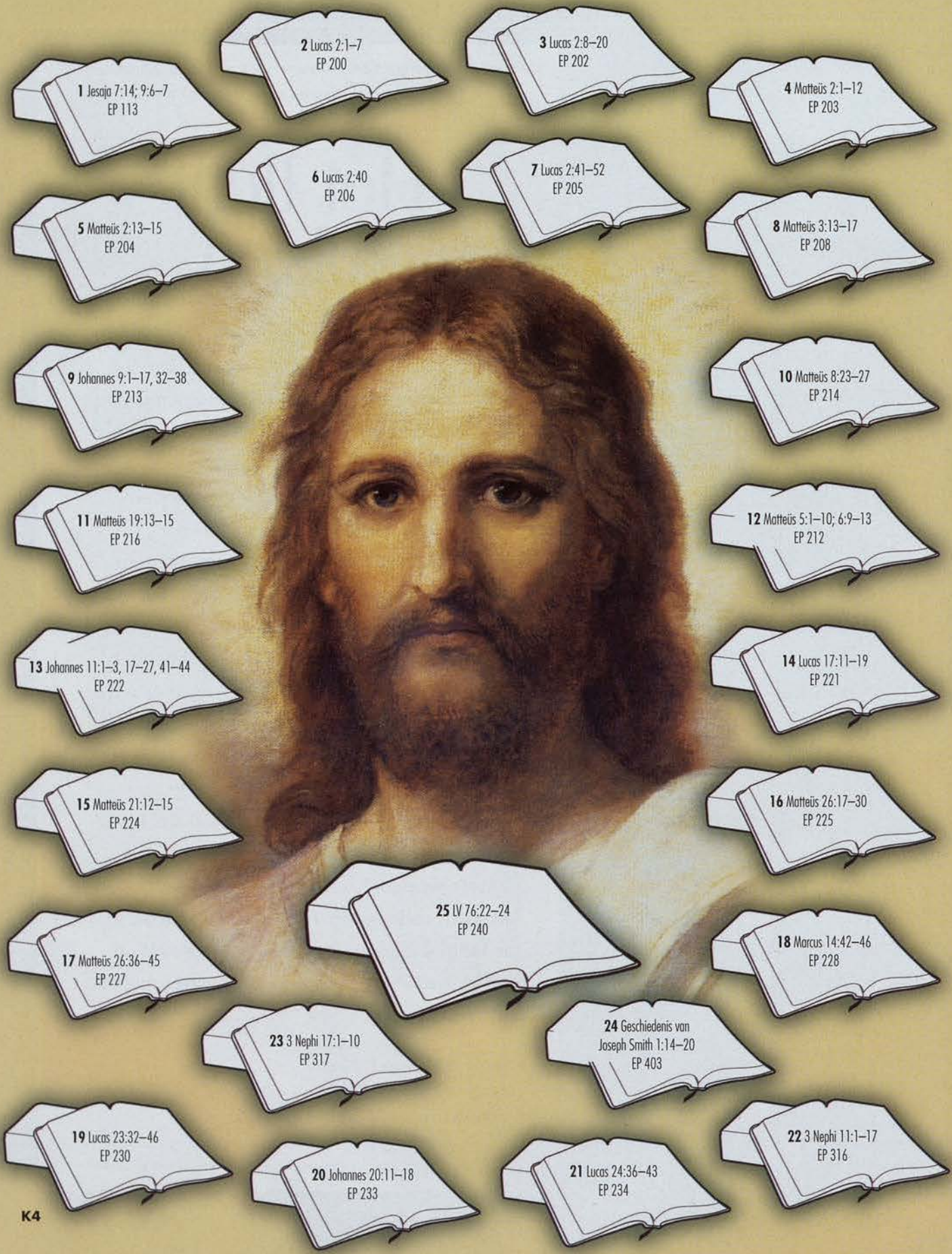
Laten we deze kerst blij zingen, in dank bidden en goede daden doen. Laten we proberen om op de Heiland te gaan lijken. Dan zullen we blij en gelukkig zijn in deze kersttijd en elke dag van het jaar vrede voelen.

President Thomas S. Monson

President Henry B. Eyring

President Dieter F. Uchtdorf

J. LEO FAIRBANKS, ZELFS DE WIJZEN DER AARDE MOETEN GODDELIJK LICHT VOLGEN, MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS EN KUNST

1 Jesaja 7:14; 9:6-7
EP 113

2 Lucas 2:1-7
EP 200

3 Lucas 2:8-20
EP 202

4 Matteüs 2:1-12
EP 203

5 Matteüs 2:13-15
EP 204

6 Lucas 2:40
EP 206

7 Lucas 2:41-52
EP 205

8 Matteüs 3:13-17
EP 208

9 Johannes 9:1-17, 32-38
EP 213

10 Matteüs 8:23-27
EP 214

11 Matteüs 19:13-15
EP 216

12 Matteüs 5:1-10; 6:9-13
EP 212

13 Johannes 11:1-3, 17-27, 41-44
EP 222

14 Lucas 17:11-19
EP 221

15 Matteüs 21:12-15
EP 224

16 Matteüs 26:17-30
EP 225

17 Matteüs 26:36-45
EP 227

25 LV 76:22-24
EP 240

18 Marcus 14:42-46
EP 228

23 3 Nephi 17:1-10
EP 317

24 Geschiedenis van
Joseph Smith 1:14-20
EP 403

19 Lucas 23:32-46
EP 230

20 Johannes 20:11-18
EP 233

21 Lucas 24:36-43
EP 234

22 3 Nephi 11:1-17
EP 316

Zeg mij, vertel mij al wat u weet

'En wij spreken over Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren over Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën' (2 Nephi 25:26).

LINDA CHRISTENSEN

Al de verhalen van Jezus hoor ik zo graag. Wilt u mij weer over Hem vertellen vandaag? Hoe Hij de boze machten bestreed; zeg mij, vertel mij al wat u weet.

'Al de verhalen van Jezus', (Kinderliedjes, 57)

Wat zijn jouw lievelingsverhalen over Jezus? Vind je het verhaal over zijn geboorte mooi? Heb je gelezen hoe Hij de storm op zee stilde? Wist je dat Hij een blinde man genas en zijn vriend Lazarus uit de dood opwekte? Heb je gelezen hoeveel Hij van kinderen hield?

De verhalen over Jezus staan in de Schriften. Nephi, een profeet uit het Boek van Mormon, heeft geschreven: 'En wij spreken over Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren over Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën' (2 Nephi 25:26). Onze hemelse Vader gebood de profeten om van zijn Zoon, Jezus Christus, te getuigen en de kronieken heilig te houden, zodat we Jezus kunnen leren kennen.

De profeten moedigen ons aan om elke dag in de Schriften te lezen. Lees in de maand december over Jezus' geboorte en de wonderen die Hij deed. Spreek met je ouders over de kostbare gave van de verzoening. Lees de verhalen van Jezus, dan zul je zijn liefde voor jou voelen. Dan zal jouw getuigenis van zijn evangelie groeien.

Spelletje

Zoek elke dag in december een tekst op die voor die dag op de kleine platen op pagina K4 staat en lees de verhalen van Jezus. Kleur daarna de Schriften voor die dag. Bij elke dag staat ook een plaat uit Evangelieplaten

(EP) die bij het verhaal past. Vertel jouw lievelingsverhaal over Jezus aan je ouders en je broertjes en zusjes.

Ideeën voor de participatieperiode

1. *Vóór de participatieperiode vergroot u de plaat uit Jeugdwerk 6, les 46, p. 211. Houd aan het begin van de participatieperiode een bijbel en een boek-van-mormon omhoog. Laat de kinderen zeggen welke boeken het zijn. Speel een eenvoudig raadspelletje door bijvoorbeeld de naam van een profeet te noemen en de kinderen te vragen in welke boek de leringen van die profeet voorkomen. Hang de uitvergroete kopie van p. 211 aan het bord. Noem het wekelijkse evangeliebeginsel: 'De profeten voorzagen dat Jezus Christus op aarde zou komen.' Lees de namen van de vijf profeten op de uitvergroete kopie en zeg wanneer zij op aarde waren. Vraag de kinderen uit welke boek, de Bijbel of het Boek van Mormon, elke profeet komt. Nodig ieder kind afzonderlijk uit of wijs dat aan klassen toe om de volgende teksten op te zoeken: Jesaja 7:14; 9:6; Micha 5:2; 1 Nephi 11:18–21; Alma 7:9–10; en Helaman 14:1–6. Geef ieder kind een kopie van het uitreikblad om te kleuren. Geef uw getuigenis dat de Schriften het woord van God zijn en dat zij getuigen van de geboorte van Jezus Christus.*

2. *Schrijf het wekelijkse evangeliebeginsel op het bord en lees het samen op: 'Hun profetieën gingen in vervulling. Jezus Christus werd geboren en de rechtschapen mensen verheugden zich.' Leg het woord profetie uit. Maak gebruik van toneelspel om de kinderen meer begrip te geven over de gebeurtenissen die in de Bijbel en het Boek van Mormon tijdens Jezus' geboorte hebben plaatsgevonden (zie 'Toneel', Onderwijzen — geen grotere roeping [1999], pp. 165–166). Behandel teksten uit Lucas 2 en 3 Nephi 1:8–21. Herhaal het wekelijkse evangeliebeginsel. Vraag de kinderen na te denken over de verhalen van Jezus' geboorte in de Bijbel en het Boek van Mormon. Noem enkele rechtvaardigen die blij waren met zijn geboorte. Maak de kinderen duidelijk dat er tegenwoordig ook rechtvaardigen zijn die blij zijn als ze de geboorte van Jezus vieren. Bespreek manieren waarop wij blij kunnen zijn als we zijn geboorte vieren. Leer de kinderen het refrein van 'Komt allen tezamen', lofzang 139. Geef uw getuigenis over de schriftelijke verslagen van Jezus' geboorte. ●*

VOOR KLEINE VRIENDEN

Jezus onze liefde tonen

JANE McBRIDE CHOATE

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David' (Lucas 2:11).

Jenay keek toe hoe haar moeder een versgebakken witte taart op de keukentafel zette. Vanavond was het kerstavond, de avond waarop haar familie de geboorte van Jezus vierde.

Jenay vond het leuk om kerstliedjes te zingen, gemberkoekjes te bakken en de boom te versieren. Maar Jezus' geboorte vieren vond ze het allerleukste van Kerstmis.

Mag ik helpen glazuur op de taart doen?

De cake moet eerst afkoelen.

Jenay hielp mama het aanrecht schoonmaken en de afwas doen.

Denkt u dat de cake nu koud is?

Ja, dat kun je wel zeggen.

Mama en Jenay smeerden witte, luchtige glazuur op de cake.

Na de maaltijd riep papa iedereen bijeen in de woonkamer.

Hoewel we weten dat Jezus in de lente is geboren, vieren we zijn geboorte in deze tijd van het jaar.

Een voor een openden ze hun geschenken voor Jezus en lazen voor wat ze op een blaadje papier hadden geschreven. Met mama's hulp had Jenay 'eerbiediger zijn in de kerk' op het blaadje geschreven.

Ik ben trots op jullie allemaal. Al jullie geschenken tonen dat jullie van Jezus Christus houden.

Mama las het verhaal over Jezus' geboorte uit de Bijbel en het Boek van Mormon voor. Toen gaf papa zijn getuigenis van Jezus' verzoening en opstanding.

Mama sneed de cake aan en serveerde die op mooie bordjes. Jenay nam een hapje van de cake en glimlachte.

Ik hou van Jezus en ik weet dat Hij van mij houdt.

Ze voelde zich vredig, alsof er een warme deken om haar heen was geslagen.

De wonderbaarlijke gebo

Om jou en je familie te herinneren aan het wonderbaarlijke verhaal van de geboorte van Jezus Christus (zie Matteüs 2:1–12; Lucas 2:1–20), kun je deze kerststal maken. Zet hem dan ergens neer waar anderen er in de kersttijd naar kunnen kijken.

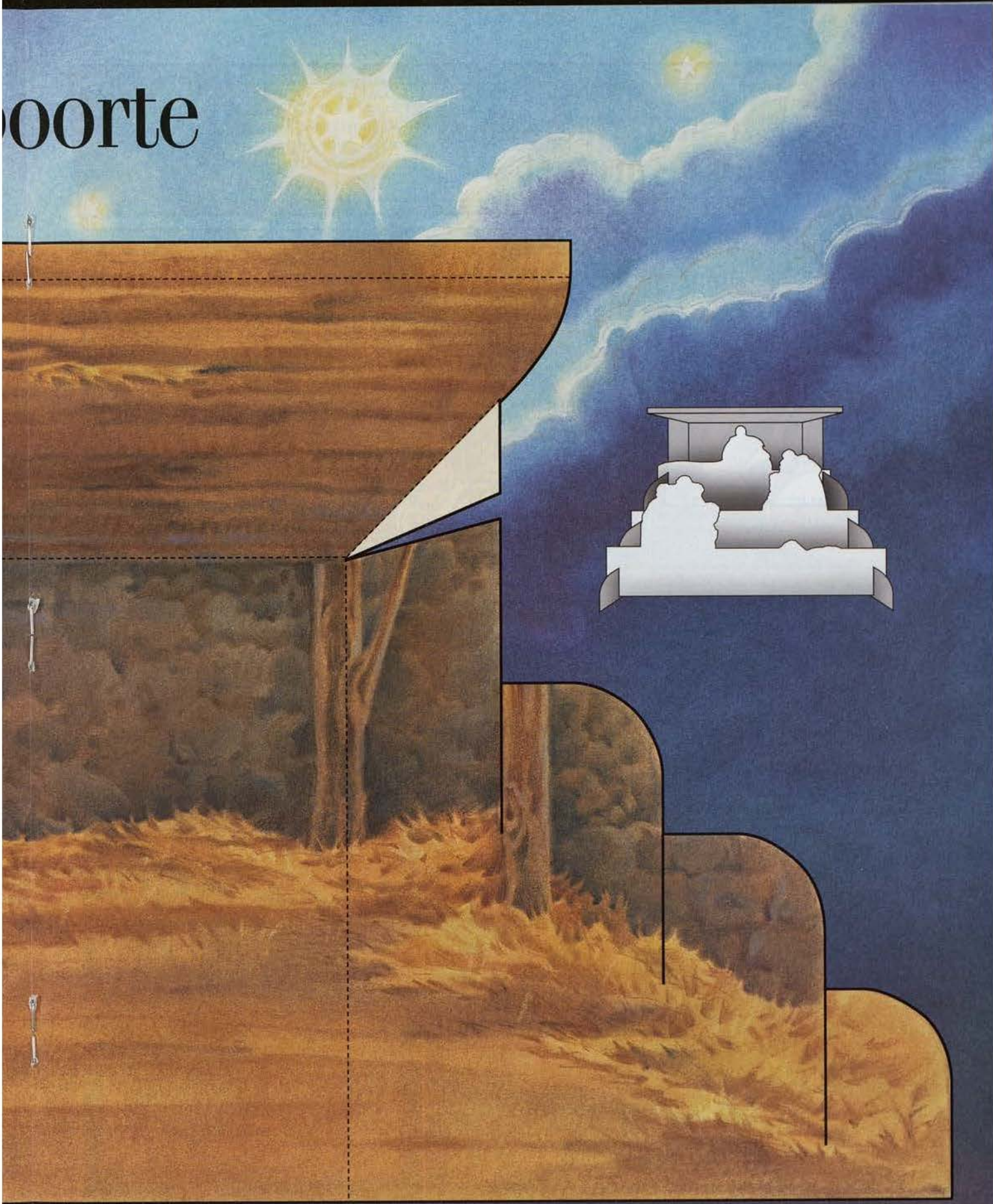
1. Plak pagina K8–K9 en K12 op stevig papier.
2. Knip de figuren op de pagina's K8–K9 en K12 uit en knip de sleuven (de dikke zwarte lijnen) op K8–K9 in.
3. Vouw het grootste figuur langs de stippellijnen zodat het rechtop blijft staan.
4. Schuif de sleuven van het figuur van het kindje Jezus in de sleuven van het grootste figuur (zie voorbeeld). Voeg daarna de andere twee figuren toe (zie voorbeeld).

Noot: als je deze pagina's niet uit dit tijdschrift wilt halen, dan kun je de activiteit ook kopiëren of overtrekken. Of ga op het internet naar www.lds.org. Voor het Engels klikt u op **Gospel Library**. Klik voor Nederlands bovenaan op **Languages**, daarna op Nederlands en vervolgens op tijdschrift van de kerk.

ILLUSTRATES DILLEEN MARSH

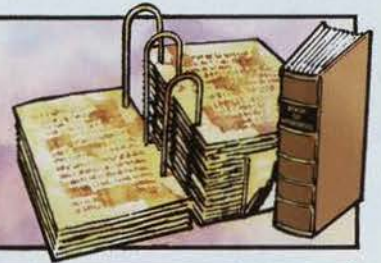
oorte

UIT HET LEVEN VAN DE PROFEET JOSEPH SMITH

De martelaarsdood van de profeet

Sommige slechte mensen wilden Joseph Smith doden. Hij en zijn broer Hyrum besloten uit Nauvoo te vertrekken en zichzelf in veiligheid te brengen. Bedroefd zeiden ze hun gezinnen vaarwel en begonnen aan hun reis.

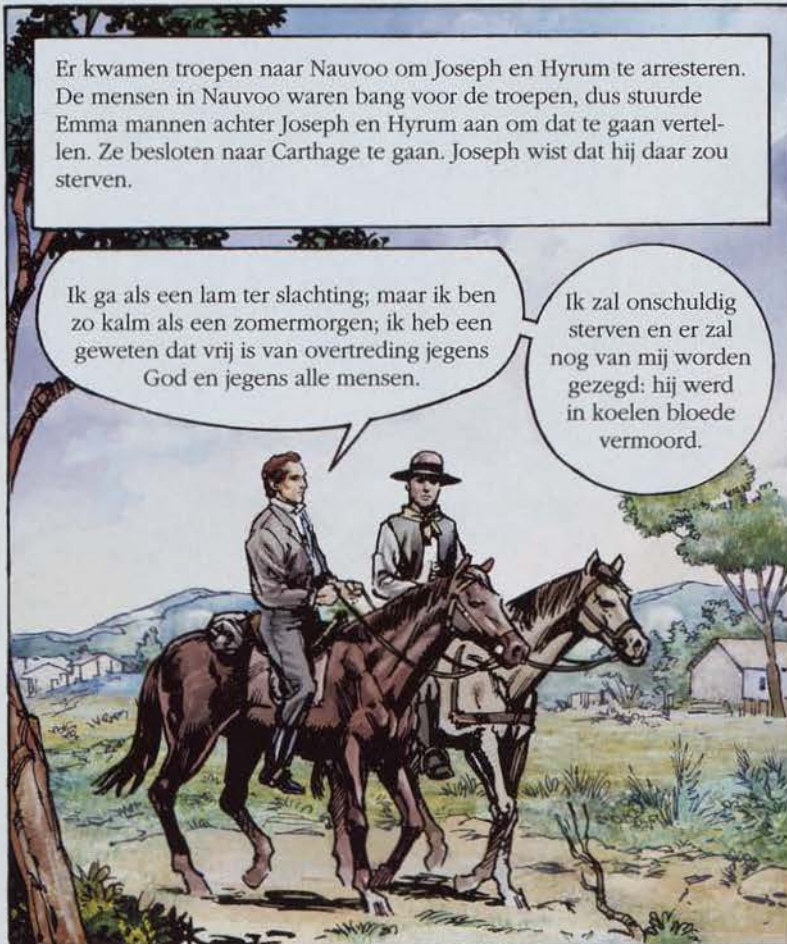

Ze willen mijn broer Joseph doden. De Heer heeft hem gewaarschuwd dat hij beter naar de Rocky Mountains kan vluchten om zijn leven te redden.

Er kwamen troepen naar Nauvoo om Joseph en Hyrum te arresteren. De mensen in Nauvoo waren bang voor de troepen, dus stuurde Emma mannen achter Joseph en Hyrum aan om dat te gaan vertellen. Ze besloten naar Carthage te gaan. Joseph wist dat hij daar zou sterven.

Ik ga als een lam ter slachting; maar ik ben zo kalm als een zomermorgen; ik heb een geweten dat vrij is van overtreding jegens God en jegens alle mensen.

Ik zal onschuldig sterven en er zal nog van mij worden gezegd: hij werd in koelen bloede vermoord.

Een politieagent arresteerde Joseph en Hyrum en stuurde hen naar de gevangenis van Carthage. Veel mensen gingen bij de profeet op bezoek. Op 27

juni 1844 waren Hyrum, ouderling John Taylor en ouderling Willard Richards bij hem in de slaapkamer van de gevangenis op de eerste verdieping.

ILLUSTRATES SAL VELLUTO EN EUGENIO MATTOZZI

Het was die middag heel heet in de kamer. De mannen zetten de ramen open voor wat koelte. Hyrum las een boek terwijl Joseph met de bewaker sprak. John Taylor zong 'Een arme zwerver, moed' en mat' (lofzang 23).

Een arme zwerver, moed' en mat,
kwam op mijn weg vaak voor
mij staan ...

Wil je dat lied nog
een keer zingen,
John.

Broeder Hyrum, ik heb
geen zin om te zingen.

Toe maar, die
komt vanzelf.

Een bende boze mannen omsingelde de
gevangenis. Toen renden ze al schietend
met hun geweren de trap op. Hyrum werd
dodelijk getroffen.

O! Mijn arme, lieve
broer Hyrum.

Joseph vuurde zes schoten om de
bende tegen te houden. Toen rende
hij naar het raam. De bende schoot
op hem en hij viel uit het raam.

O, Here God!

Toen de heiligen der laatste
dagen in Nauvoo hoorden
dat de profeet dood was,
waren ze diepbedroefd.
Bijna tienduizend mensen
kwamen de geliefde profeet
en zijn broer de laatste eer
bewijzen.

'Joseph Smith, de profeet en ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer gedaan voor het heil van de mensen in deze wereld dan enig ander mens die hier ooit heeft geleefd. (...) In de ogen van God en van zijn volk leefde hij als een groot man en (...) heeft hij zijn zending en zijn werken bezegeld met zijn eigen bloed' (LV 135:3).

Zie bladzijde K8 voor instructies.

KLEURPLAAT

IK HOU VAN MIJN HEILAND, JEZUS CHRISTUS, EN ZIJN HERSTELDE EVANGELIE

'Wij spreken over Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren over Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen zullen weten op welke Bron zij mogen vertrouwen voor vergeving van hun zonden' (2 Nephi 25:26).

De geheime gever

CHARLOTTE GOODMAN McEWAN

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

'God heeft de blijmoedige gever lief' (2 Korintiërs 9:7).

Ik vind alles even mooi aan Kerstmis: de lichtjes, de liedjes, tijd met het gezin — alles wat we doen om de geboorte van Jezus te vieren. En het mooiste van alles zijn de cadeautjes. Ik begin al in september met mijn verlanglijstje.

Eén jaar was mijn lijstje zo lang als mijn arm. En ik bleef er maar dingen aan toevoegen. Ik liet het vol trots aan mijn vader zien. 'Nou, David, ik zie wat je heel graag wilt krijgen voor de kerst', zei hij toen hij het lijstje bekeek. 'Maar wat ga jij geven?'

'Op school maak ik geschenken voor u en mama. En op vrijdag ga ik met mama cadeautjes voor Shannon en Jon kopen. Dat komt dus allemaal goed.'

'Hmmm', was alles wat papa zei. Om de een of andere reden stond mijn antwoord hem niet aan. En 'hmmm' klonk mij niet goed in de oren.

Op de volgende gezinsavond bespraken mijn ouders het idee van geven en krijgen en de ware betekenis van Kerstmis. Mijn verlanglijstje werd met de minuut korter. Ze vroegen ons of we ook ideeën hadden hoe we eraan konden denken om meer te geven. Shannon stak enthousiast haar hand op. Mijn oudere broer, Jon, en ik gromden. Shannons ideeën draaiden altijd uit op andere mensen helpen, zoals de tuin van de burens wieden.

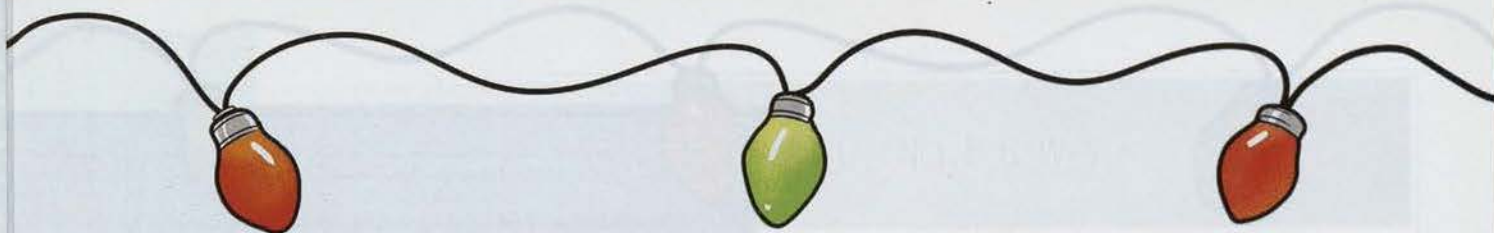
'Laten we wat mensen uitkiezen die eenzaam zijn of behoeftig en anoniem een paar cadeautjes voor de deur achterlaten', zei Shannon enthousiast.

'Geen slecht idee', zei Jon. 'Dat moet dan wel in het diepste geheim.'

Dat zou wel eens heel leuk kunnen worden, dacht ik.

We waren het er al gauw over eens dat het een prima plan was. We kozen twee gezinnen uit. Het eerste was het gezin Swenson uit onze wijk. Aangezien broeder Swenson terug naar school was gegaan, leken ze altijd krap bij kas te zitten. Ook hadden ze veel kinderen, en waar kun je een kind nou meer plezier mee doen dan met een kerstcadeautje. Het andere gezin waren meneer en mevrouw Perez, een ouder echtpaar verderop in de straat. Ze leken een beetje eenzaam.

We gingen met zijn allen cadeautjes kopen. We kochten de cadeautjes deels van het geld dat we voor onze eigen cadeautjes zouden hebben gebruikt. Dat vond ik prima. Ik vond het echt top om speelgoed voor de jongsten van de Swensons uit te kiezen. Wat ik wilde, was opeens niet zo belangrijk meer.

We besloten elk gezin twaalf dagen lang tot Kerstmis elke avond een cadeau te geven. Op de eerste avond kleepte ik mij van top tot teen in het zwart, en Jon reed mij naar het huis van de Swensons. Ik zette het eerste cadeau op de veranda, belde aan en rende weg zo hard als ik kon. Ik dook weg achter een heg juist toen een van de kinderen de deur opende. Ik kon horen hoe verrast ze waren toen ze het cadeau zagen. Het was alsof ik uit elkaar zou ploffen van spanning en blijdschap.

Mijn leven van geheime gever was begonnen.

En het werd beter — en moeilijker. We moesten elke avond op een verschillende tijd gaan en soms zelfs vroeg in de ochtend, omdat de kinderen van Swenson uit het raam stonden te kijken om ons te betrappen. En elke keer als ik naar de deur van meneer en mevrouw Perez sloop, stelde ik mij voor dat mevrouw Perez de deur zou openzwaaien om mij een knuffel te geven en mij te zeggen dat ik een kanjer was. Dat moest ik tegen elke prijs zien te voorkomen. Een geheim bewaren, daar draaide het om.

Nou, dat jaar was slechts het begin. De Kerstmis daarna kozen we een gezin waarvan de dochter dat jaar elf keer in

'Christus zoeken, Christus vinden, Christus volgen, dat zal ons in de kerststemming brengen. (...) Dan leren we om onszelf weg te cijferen. We zullen meer begaan zijn met het lot van anderen.'

President Thomas S. Monson, 'In Search of the Christmas Spirit', Ensign, december 1987, p. 5.

ILLUSTRATIES MATT SMITH; FOTO BUSBY PHOTOGRAPHY

het ziekenhuis had gelegen en een gezin waarvan de moeder kanker had. Tjonge, ik wist niet dat sommige mensen het zo zwaar hadden.

Nu Kerstmis weer voor de deur staat, besluiten we drie gezinnen te helpen. Het moeilijkste is ze uit te kiezen. Er lijken zoveel mensen te zijn die met de kerst wel een oppepper kunnen gebruiken.

En wat is er van mijn verlanglijstje geworden? Elk jaar werd het een beetje korter. Ik heb het zo druk met mijn plannen als geheime gever dat ik niet veel tijd heb om aan mijzelf te denken. Ik moet cadeautjes uitkiezen en strategieën uitwerken.

Eén ding staat vast — het is heerlijk om iets voor anderen te doen. Niets kan op tegen het gevoel dat ik krijg als ik de verbazing en opwinding op het gezicht zie van de mensen die we helpen. Geven is voor mij een van de hoogtepunten van Kerstmis. ●

'Wat kan ik doen om in mijn gebeden niet altijd hetzelfde te zeggen en met meer gevoel te bidden?'

De Schriften verduidelijken dat *omhaal* van woorden het probleem is (zie Matteüs 6:7). Soms zul je belangrijke zaken in je gebeden moeten herhalen, maar als je bidt zonder erbij na te denken, communiceer je niet echt met je hemelse Vader. Om nietszeggende gebeden te mijden, zul je met 'oprechte bedoeling' moeten leren bidden (zie 2 Nephi 31:13; Moroni 7:9; 10:4) — namelijk eerlijk en met de bedoeling om in geloof te handelen.

In 3 Nephi baden Jezus' discipelen 'zonder ophouden', maar toch 'gebruikten [zij] geen omhaal van woorden, want hun werd gegeven wat zij moesten bidden' (3 Nephi 19:24). De Heilige Geest zal je helpen met je gebeden en ze meer betekenis geven (zie Romeinen 8:26). Ook helpt het als je er tijd voor vrijmaakt en een rustig plekje kiest.

Bedenk ten slotte waar je allemaal over kunt bidden. Elke dag ontvang je vele zegeningen en je hebt in veel situaties hemelse hulp nodig. Dank je hemelse Vader voor je zegeningen en vraag om wat je nodig hebt. Je kunt bidden om vergeving, hulp in beproevingen, een groter getuigenis, en bescherming tegen verleiding.

Onzelfzuchtige gebeden

Soms als we bidden, denk ik dat we zelfzuchtig zijn — dat we alleen aan onszelf denken en wat wij willen. Denk aan anderen en ook aan hun behoeften. Tel elke zegening en dank er je hemelse Vader voor.

Gebed is meer dan alleen onze behoeften en klachten kenbaar maken aan onze hemelse Vader, we moeten ook naar Hem luisteren. Hoe kunnen we openbaring ontvangen als we Hem zeggen wat we willen en daarna snel in bed te springen? Vraag Hem wat Hij vindt dat je moet doen. Daar word je een beter persoon van.

Rebecah W. (16) Idaho (VS)

Laat de Heilige Geest je leiden

Neem de tijd om te bedenken waar je dankbaar voor bent en wat je het hardste nodig hebt in je leven. De Geest zal je daarin leiden en zal je antwoorden en suggesties aan de hand doen in de vorm van ideeën, gedachten en ingevingen. Je zou die gedachten en ideeën ook in een dagboek kunnen opschrijven om er later op terug te vallen.

Ouderling Sebo (21), zendingsgebied Houston (Texas, VS)

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

Denk na over je dag

Als ik 's avonds bid, denk ik na over wat ik in de Schriften heb gelezen. Ik overdenk wat ik goed heb gedaan en waarin ik mij kan verbeteren. Ik kan mijn hemelse Vader vragen om mij te helpen met de problemen van die dag. Ik vraag Hem om mij te zegenen dat ik altijd zijn raad indachtig zal zijn en mij de kracht te geven die op te volgen. Aangezien elke dag anders is, zelfs als er een bepaalde regelmaat is, gebeurt er altijd wel wat. En daarom hebben we altijd iets anders te vragen of dankbaar voor te zijn als we nadenken over onze dag.

Kétia F. (20), Palmas (Brazilië)

Bid hardop

Kies een tijd en plaats waarop je alleen kunt zijn en hardop kunt bidden. Als je hardop bidt, is het veel persoonlijker en van meer betekenis. Daardoor wordt het gemakkelijker om niet steeds hetzelfde te zeggen en voorkom je dat je je gedachten er niet bij kunt houden. Dan heeft het meer weg van een gesprek met je hemelse Vader.

Ouderling Marra (20), zendingsgebied Colorado Springs (Colorado, VS)

Bidden en daarna luisteren

Als je meer op de Heer wilt vertrouwen en nauwer contact met Hem wilt hebben, denk dan na over wat je wilt en kniel neer in gebed. Stel je je hemelse Vader voor en praat met Hem als je Vader, wat Hij is. Vertel Hem alles wat je voelt. Heb een oprecht gesprek, wees eerlijk. Vertrouw op Hem, dank Hem, vraag Hem om vergeving, geniet van zijn

gezelschap, verwoord je liefde voor Hem, en luister dan goed of je antwoord krijgt.

Raúl A. (20), Mexico-Stad (Mexico)

Bid specifiek

Nadenken, als is het maar een paar minuten om je gedachten en oprechtste verlangens op een rijtje te zetten, leidt ertoe dat je je meer zult concentreren op wat je gaat zeggen tegen je hemelse Vader. Denk aan je familieleden en anderen die behoefte hebben aan jouw gebeden. Er zijn zoveel mensen die hulp, leiding en bescherming nodig hebben.

Specifiek en gedetailleerd bidden over bepaalde zegeningen, kan het 'Wilt u mij met een goede dag zegenen' veranderen in 'Wilt U mij leiden in mijn beslissingen om zo anderen een goed voorbeeld te kunnen stellen.' Dat zijn de gebeden die betekenis voor je hebben, omdat ze christelijker zijn — zoals we behoren te bidden.

Hannah T. (14), Maryland (VS)

BID OPRECHT

'Als we bidden, laten we dan écht communiceren met onze Vader in de hemel. We kunnen onze gebeden makkelijk vullen met herhalingen en woorden die niet of nauwelijks doordacht zijn. Maar als we eraan denken dat ieder van ons letterlijk een geestzoon of -dochter van God is, zullen we het niet moeilijk vinden om Hem in gebed te benaderen. Hij kent ons; Hij heeft ons lief; Hij wil alleen het beste voor ons. Laten wij oprecht en betekenisvol bidden, onze dank uitspreken en vragen om wat wij nodig hebben. Laten wij luisteren of er antwoord komt en het herkennen als het komt. Als we dat doen, worden we gesterkt en gezegend.'

President Thomas S. Monson, 'O, vast als een rotssteen', Liahona november 2006, p. 67.

VOLGENDE VRAAG

'Mijn ouders behoren niet tot de kerk. Ik vind het moeilijk om met hen over de kerk te praten. Hoe kan ik met hen over het evangelie praten zonder hen te beledigen?'

Stuur je antwoord vóór 15 januari 2009 aan:

**Liahona, Questions & Answers 1/09
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-3220, VS
Of e-mail: liahona@ldschurch.org**

Je dient de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief te vermelden:

VOLLEDIGE NAAM

GEBORTE DATUM

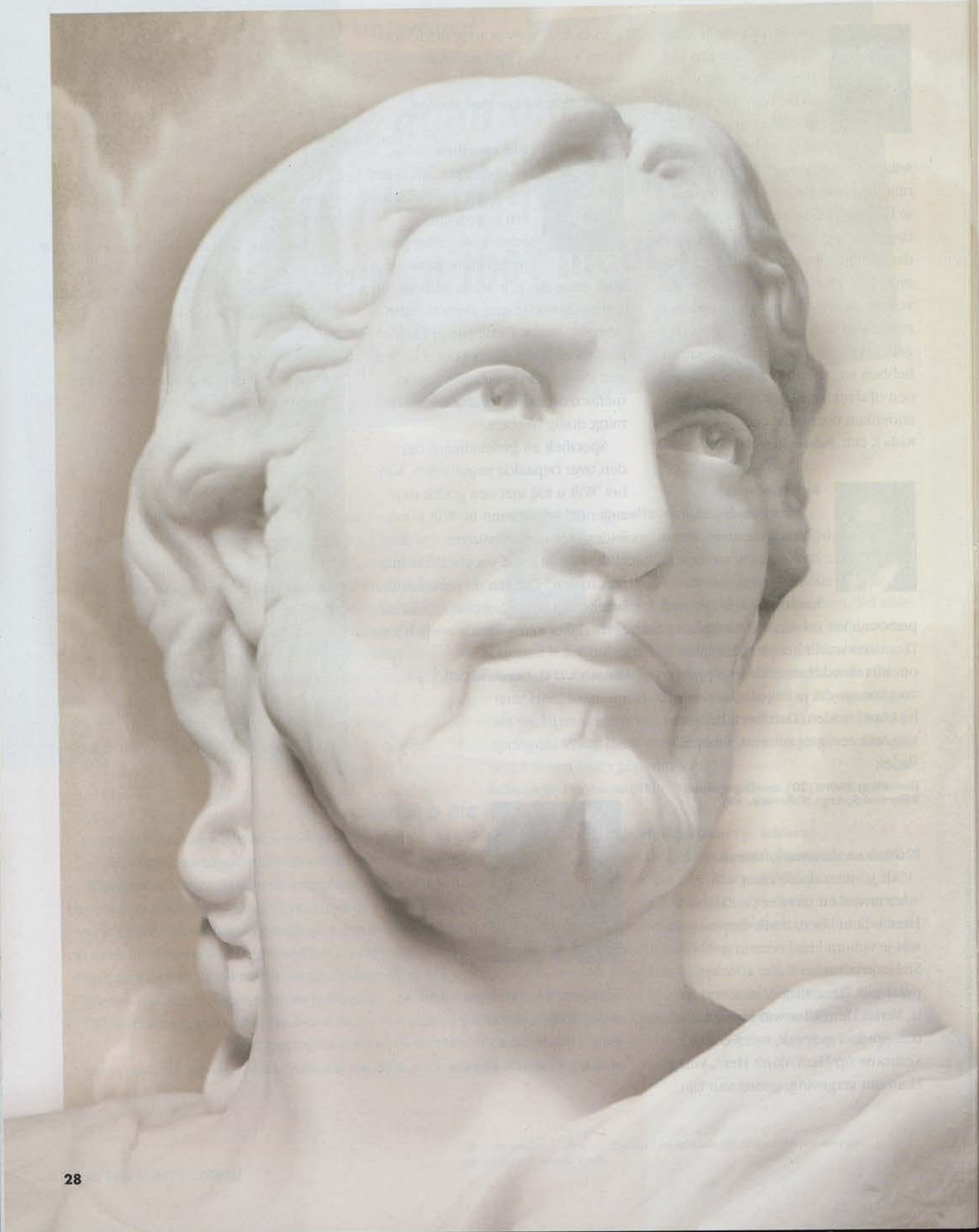
WILK (OF GEMEENTE)

RING (OF DISTRICT)

Ik geef toestemming om antwoord en foto af te drukken:

HANDTEKENING

HANDTEKENING OUDERS (ALS JE JONGER DAN ACHTTIEN BENT)

Spraak'loos dat Christus zo'n liefde mij schenken kan

OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND
van het Quorum der Twaalf Apostelen

En van onze lievelingslofzangen begint met de woorden: 'k Sta spraak'loos'.¹ Nadenkend over Christus' leven staan we in alle opzichten sprakeloos, omdat Hij in alle opzichten verbazingwekkend is. Zijn voorsterfelijke rol als de grote Jehova, zaakwaarnemer van zijn Vader, Schepper van de aarde, Beschermheer van het mensdom, is verbazingwekkend. Zijn komst naar de aarde en de omstandigheden die zijn komst omgaven, zijn verbazingwekkend.

Het is verbazingwekkend dat Hij al op twaalfjarige leeftijd bezig was met het werk van zijn Vader. Het formele begin van zijn bediening, zijn doop en zijn geestelijke gaven zijn verbazingwekkend.

Het is verbazingwekkend dat Jezus overall waar Hij ging de machten van het kwaad versloeg, toen Hij de kreupelen liet lopen, de blinden liet zien, de doven liet horen, de zieken genas. Als ik nadenk over de bediening van de Heiland, vraag ik mij af: 'Hoe heeft Hij het gedaan?'

Hij is vergevensgezind

Het meest verbaasd ben ik nog over het moment waarop Jezus, na op weg naar

Golgota onder zijn last gewankeld te hebben, zei: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34).

Als er een moment is waarop ik echt verbaasd ben, dan is het dat moment wel. Als ik overdenk hoe Hij het gewicht van al onze zonden heeft gedragen en vergeving heeft geschonken aan wie Hem aan het kruis nagelden, dan vraag ik mij niet af: 'Hoe heeft Hij het gedaan?' maar 'Waarom heeft Hij het gedaan?' Als ik mijn leven vergelijk met zijn leven vol barmhartigheid, bemerk ik dat ik veel meer zou kunnen doen om de Meester te volgen.

Voor mij is dat een hogere vorm van verbazing. Ik verbaas mij zeker over zijn vermogen om de zieken te genezen en de doden op te wekken, maar ik heb ook ervaring met genezing, zij het in beperkte mate. We zijn allen minder, maar we hebben dezelfde wonderen gezien in ons leven, en in ons gezin en met onze eigen mate van het priesterschap. Maar barmhartigheid? Vergeving? Verzoening? Kwijtschelding? Dat is al te vaak een heel andere kwestie.

Hoe kon Hij zijn beulen op dat moment vergeven? Met al die pijn, nadat er bloed uit elke porie was gevloeid, hield Hij zich nog met anderen bezig. Dat is nog een

Nadenkend over Christus' leven staan we in alle opzichten sprakeloos. Hij was de zuiverste en enige volmaakte mens die ooit geleefd heeft.

verbazingwekkend bewijs dat Hij volmaakt was en dat Hij dat ook van ons verlangt. In de bergrede heeft Hij, voordat Hij verklaarde dat volmaaktheid ons doel is, een laatste vereiste gegeven. Hij heeft tot eenieder gezegd: 'Hebt uw vijanden lief, zegen hen die u vervloeken, doe goed aan hen die u haten, en bidt voor wie u vervolgen' (Matteüs 5:44; naar de King James-vertaling van de Bijbel).

Dat is een van de moeilijkste dingen om te doen.

Jezus Christus was de zuiverste en enige volmaakte mens die ooit geleefd heeft. Hij is de enige persoon in de hele wereld, vanaf Adam tot op heden, die verering, respect, bewondering en liefde had verdiend, maar Hij werd vervolgd, verlaten en ter dood veroordeeld. En desondanks weigerde Hij een oordeel uit te spreken over zijn beulen.

Hij is het volmaakte offer

Toen onze eerste ouders, Adam en Eva, uit de hof van Eden waren verdreven, gebood de Heer hun 'dat zij de Heer, hun God, moesten aanbidden, en de eerstelingen van hun kudden moesten offeren als offer aan de Heer' (Mozes 5:5). De engel zei tegen Adam: 'Dit is een zinnebeeld van het offer van de Eniggeborene des Vaders, die vol genade en waarheid is' (Mozes 5:7).

Offerande diende als een voortdurende geheugensteun aan de vernedering en het lijden dat de Zoon onderging om ons vrij te kopen. Zij is een voortdurende geheugensteun aan de deemoed, barmhartigheid en zachtaardigheid — ja, de vergevensgezindheid die het leven van iedere christen dienen te kenmerken. Om al die en vele andere redenen werden die eerstgeboren lammeren, zuiver en zonder blaam, in elk opzicht volmaakt, jaar in jaar uit, generatie na generatie geofferd op die stenen altaren, waarmee zij ons wezen op het grote Lam Gods, zijn eniggeboren Zoon, zijn Eerstgeborene, volmaakt en zonder blaam.

In onze bedeling nemen wij aan het avondmaal deel — een symbolisch offer dat ons gebroken hart en onze verslagen geest weerspiegelt (zie LV 59:8). Op dat moment beloven we 'Hem altijd indachtig te zijn, en zijn geboden te onderhouden (...), opdat [wij] altijd zijn Geest bij [ons] mogen hebben' (LV 20:77).

De symbolen van het offer van de Heer, in Adams of onze tijd, herinneren ons eraan dat we vreedzaam, gehoorzaam en barmhartig dienen te leven. Die verordeningen herinneren ons eraan dat we het evangelie van Jezus Christus in onze lankmoedigheid en menslievendheid voor elkaar tot uiting moeten laten komen, zoals Hij gedaan heeft aan het kruis.

Maar door de eeuwen heen zijn er maar weinigen geweest die deze verordeningen op de juiste wijze hebben aan-

gewend. Kaïn was de eerste die een onaanvaardbaar offer bracht. De profeet Joseph Smith heeft verklaard: 'Abel bracht een offer dat voor God aanvaardbaar was, namelijk de eerstelingen van de kudde. Kaïn offerde de vruchten van het veld, maar zij werden niet aanvaard omdat hij (...) geen geloof kon oefenen dat in strijd was met het hemelse plan. Het moet het bloed van de Eniggeborene zijn dat verzoening brengt voor de mens, want dat was het verlossingsplan, en zonder bloedvergieten was er geen vergeving. En het offer was als zinnebeeld ingesteld zodat de mens kon inzien wat voor groot offer God had bereid. Een offer dat hiermee in strijd was, kon niet uit geloof gebracht worden omdat verlossing niet op die

manier verkregen kan worden en de macht van de verzoening niet op die manier is ingesteld. (...) Het vergieten van het bloed van een dier kon waarlijk voor niemand heilzaam zijn, tenzij het geschiedde als een zinnebeeld of uitlegging van wat door de gave Gods zelf geofferd zou worden.'²

Vandaar dat anderen in onze tijd van het avondmaal nemen en, een beetje zoals Kaïn, terugkeren naar huis en ruzie maken met een gezinslid, of liegen of bedriegen, of boos worden op de bureu.

Samuël, een profeet in Israël, heeft opgemerkt hoe zinloos het is om een offer te brengen zonder de betekenis van het offer te erkennen. Toen Saul, koning van Israël, tegen de wil van de Heer in 'het beste van het kleinvee en van de runderen' van de Amalekieten mee had teruggebracht 'om de Here, [zijn] God, offers te brengen', sprak Samuël: 'Heeft de Here evenzeer welgevallen aan brandoffers en slachtoffers als aan horen naar des Heren stem? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers,

Die eerstgeboren lammeren, zuiver en zonder blaam, in elk opzicht volmaakt, zijn jaar in jaar uit, generatie na generatie op die stenen altaren geofferd, waarmee zij ons wezen op het grote Lam Gods, zijn eniggeboren Zoon, zijn Eerstgeborene, volmaakt en zonder blaam.

luisteren beter dan het vette der rammen' (1 Samuël 15:15, 22).

Saul bracht offers zonder de betekenis van het offer te begrijpen. Heiligen der laatste dagen die getrouw de avondmaalsdienst bijwonen, maar daarna niet barmhartiger, geduldiger of vergevingsgezinder zijn geworden, hebben veel van Saul weg. Zij nemen plichtmatig aan de verordeningen deel zonder begrip te hebben van het doel waarvoor die verordeningen zijn ingesteld. Die doelen zijn ons gegeven om ons gehoorzaamheid te leren en deemoedig op zoek te laten gaan naar vergeving voor onze zonden.

Zijn offer gedenken

Vele jaren geleden heeft ouderling Melvin J. Ballard (1873–1939) verklaard dat God 'een najverig God is — najverig opdat wij [nooit] zijn grootste gave aan ons zouden negeren, vergeten en als onbelangrijk zouden afdoen'³ — het leven van zijn eerstgeboren Zoon.

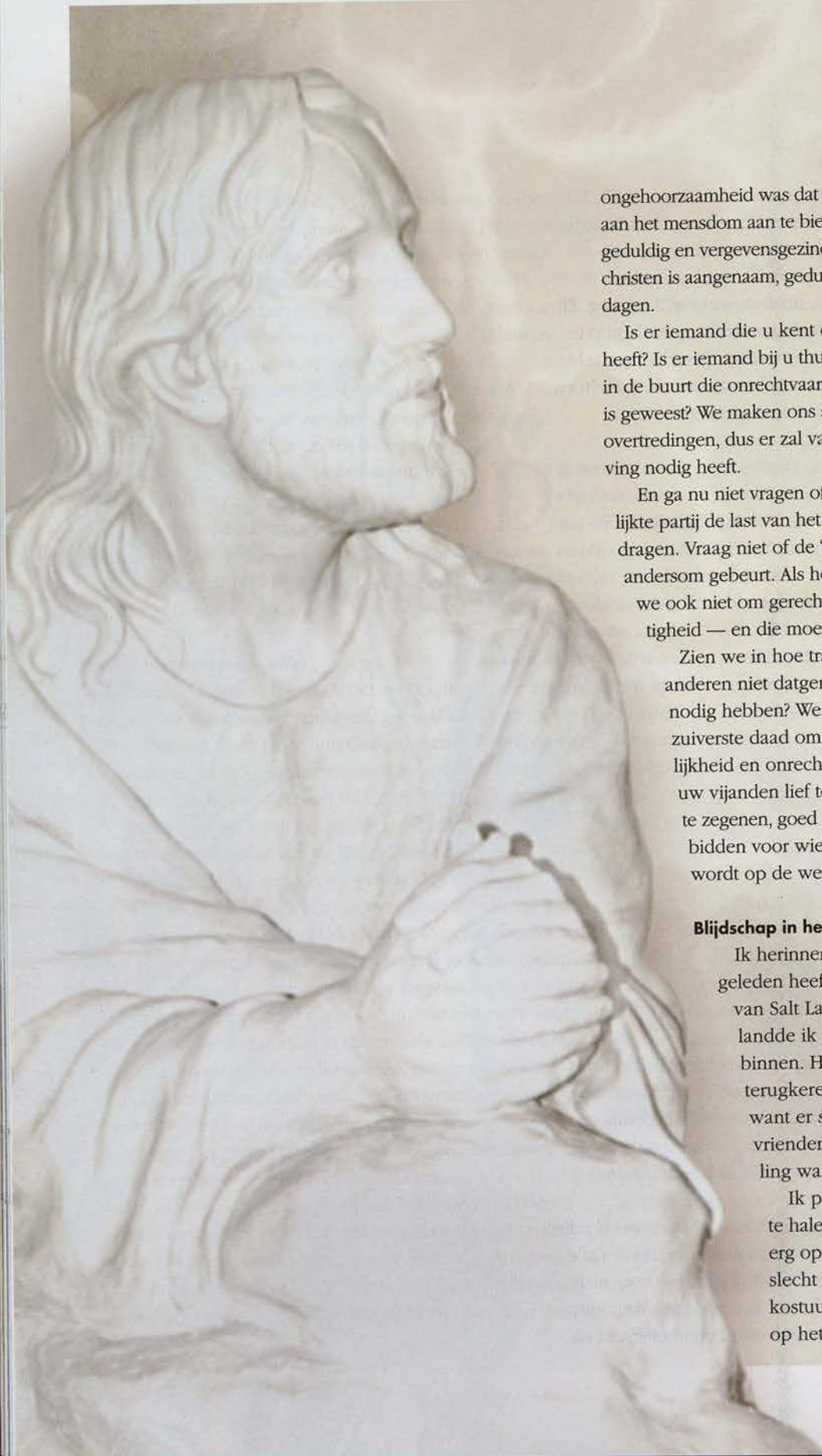
Hoe zorgen we ervoor dat we nooit zijn grootste gave aan ons gaan negeren, gering-schatten of vergeten?

Dat doen we door ons verlangen naar vergeving van zonden en onze eeuwige dankbaarheid te tonen voor dat ontzettend moedige gebed: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.' We doen dat door ons te verenigen in het werk van vergeving van zonden.

"Verdraagt elkanders moeilijkheden; zo zult gij de wet van Christus vervullen" (Galaten 6:2) [gebiedt Paulus ons]. (...) De wet van Christus, die wij geacht worden te vervullen, is het kruis dragen. Mijn broeders last, die ik moet dragen, is niet alleen zijn uiterlijke situatie [en omstandigheid], (...) maar zeer letterlijk zijn zonden. En de enige manier om die zonde te dragen is door die te vergeven. (...) Vergeven is het christelijke lijden, dat te dragen is de plicht van de christen.⁴

De reden dat Christus 'Vader, vergeef het hun' zei, was dat Hij zelfs in dat vreselijke uur wist dat dat de boodschap was die Hij door alle eeuwigheid te verkondigen had. Het hele heilsplan zou voor niets zijn geweest als Hij was vergeten dat het niet *ondanks* maar juist *omwille van* alle ongerechtigheid, wreedheid, onmenselijkheid en

ongehoorzaamheid was dat Hij gekomen was om vergeving aan het mensdom aan te bieden. Iedereen kan aangenaam, geduldig en vergevingsgezind zijn op een goede dag. Een christen is aangenaam, geduldig en vergevingsgezind op alle dagen.

Is er iemand die u kent die misschien vergeving nodig heeft? Is er iemand bij u thuis, iemand in de familie, iemand in de buurt die onrechtvaardig, onvriendelijk of onchristelijk is geweest? We maken ons allemaal schuldig aan dergelijke overtredingen, dus er zal vast wel iemand zijn die uw vergeving nodig heeft.

En ga nu niet vragen of het wel eerlijk is dat de verongelichte partij de last van het vergeven van de overtreder moet dragen. Vraag niet of de 'gerechtigheid' niet eist dat het andersom gebeurt. Als het over onze zonden gaat, vragen we ook niet om gerechtigheid. We smeken om barmhartigheid — en die moeten we bereid zijn te geven.

Zien we in hoe tragisch en ironisch het is als we anderen niet datgene verlenen wat we zelf zo hard nodig hebben? Wellicht is de hoogste, heiligste en zuiverste daad om u ten overstaan van onvriendelijkheid en onrecht nog meer voor te nemen om uw vijanden lief te hebben, hen die u vervloeken te zegenen, goed te doen aan hen die u haten, en te bidden voor wie u vervolgen. Dat is wat er geëist wordt op de weg naar volmaking.

Blijdschap in hereniging

Ik herinner mij een tafereel dat zich jaren geleden heeft afgespeeld op de luchthaven van Salt Lake City. Op die bepaalde dag landde ik daar en liep de aankomsthal binnen. Het was overduidelijk dat er een terugkerende zending werd verwacht, want er stond een groep die kennelijk vrienden en verwanten van een zending waren.

Ik probeerde de naaste familie eruit te halen. Er was een vader die zich niet erg op zijn gemak leek te voelen in een slecht zittend en enigszins ouderwets kostuum. Hij leek iemand te zijn die op het land werkte, want hij had een

bruine kop en grote, knoestige handen.

Er was een wat schrale moeder, die er uitzag alsof zij haar leven hard had gewerkt. Ze had een zakdoekje in haar hand — dat, zo vermoedde ik, eens van linnen moet zijn geweest, maar nu had het meer weg van een papieren vodje. Het was haast aan flarden van de spanning die alleen de moeder van een terugkerende zending kent.

Er renden twee of drie jongere broertjes en zusjes rond, die zich grotendeels onbewust waren van wat zich hier zou gaan afspelen.

De vraag kwam plots bij mij op wie zich als eerste uit de groep zou losmaken. Eén blik op het verfrommelde zakdoekje van de moeder was voldoende om mij ervan te overtuigen dat zij het zou zijn.

Terwijl ik daar zat, zag ik de terugkerende zending verschijnen. Dat het om hem ging, bleek wel uit de opgewonden kreten die uit de groep kwamen. Hij zag er uit als kapitein Moroni, netjes en knap, lang en recht van lijf en leden. Ongetwijfeld was hij zich ervan bewust dat zijn zending een groot offer voor zijn ouders was geweest.

Toen hij op de groep toeliep, ja hoor, was er iemand die niet langer kon wachten. Het was niet de moeder, niet een van de kinderen. Het was de vader. Die grote, wat onhandige, rustige en gebruide reus van een man stapte naar voren en sloeg zijn armen om zijn zoon heen.

De zending zal rond de 1.90 m zijn geweest, maar deze grote vader pakte hem beet, tilde hem op en hield hem heel lang vast. Hij hield hem alleen vast en zei niets. De jongen sloeg zijn beide armen om zijn vader heen, en die twee hielden elkaar heel stevig vast. Het leek alsof de tijd stilstond. Het leek wel alsof de hele wereld stilhield uit eerbied voor dat heilige moment.

En toen moest ik denken aan God, de eeuwige Vader, die toekeek terwijl zijn Zoon vertrok om te dienen, om te offeren — hoewel Hij dat niet hoefde te doen — alles voor zijn eigen rekening als het ware, hetgeen Hem alles kostte wat Hij zijn leven lang had gespaard. Op dat precieuze moment was het niet al te moeilijk om mij voor te stellen hoe de Vader met de

nodige ontroering tegen hen die het konden horen, heeft gezegd: 'Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie ik mijn welbehagen heb' (Matteüs 3:17). En ik kon mij ook die triomfaal terugkerende Zoon voorstellen, die zei: 'Het is volbracht' (Johannes 19:30). 'Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest' (Lucas 23:46).

Wonderbaar voor mij

Zelfs met mijn beperkte voorstellingsvermogen kan ik die hereniging in de hemelen voor mij zien. En ik bid om een soortgelijke hereniging voor u en voor mij. Ik bid om verzoening en vergeving, om barmhartigheid en christelijke groei, en het christelijke karakter dat wij moeten ontwikkelen, willen wij zo'n moment ten volle genieten.

Ik sta sprakeloos dat zelfs iemand als ik een kans maakt. Als ik het 'goede nieuws' goed gehoord heb, is er werkelijk een kans — voor mij, voor u en voor iedereen die gewillig is om te blijven hopen en te blijven proberen, en die anderen datzelfde voorrecht vergunt.

*'t Verbaast mij dat Hij van omhoog kwam
en stierf voor mij,*

Voor mij, zo weerspanning, en 't leven

verwierf voor mij, (...)

*Als 'k denk aan zijn wonden voor onze
strafwaardigheid,*

*zal 'k ooit dan vergeten zijn groot' offervaardigheid?
Nee, nee, 'k zal Hem prijzen, zolang 'k hier op aarde
leef,*

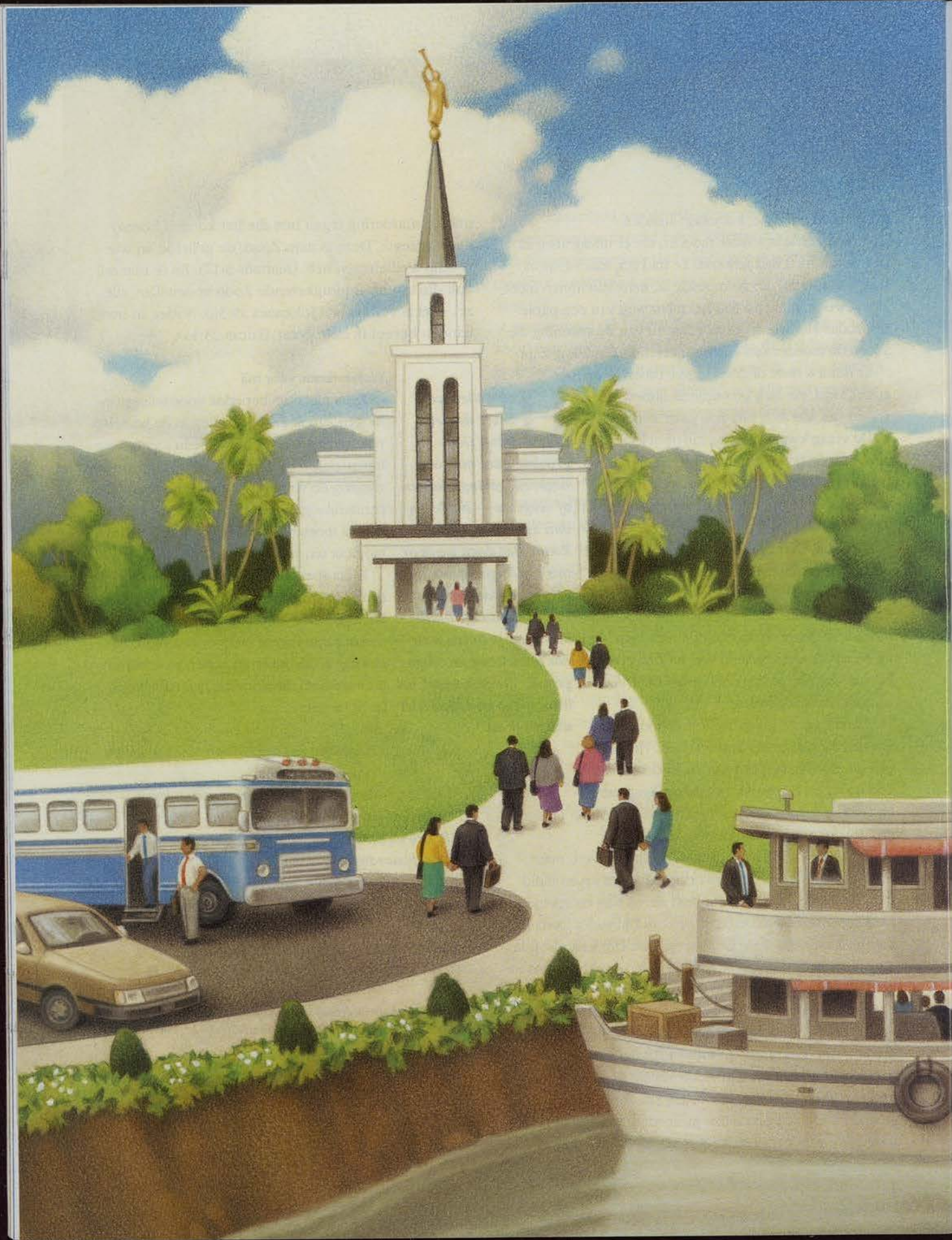
Totdat ik Hem eer in de hemelse gaarde geef. (...)

O, het is wonderbaar, wonderbaar voor mij!⁵ ■

*Uit een toespraak die ouderling Holland op 24 november 1985 in een
bijeenkomst voor tempelwerkers in de Salt Laketempel heeft gehouden.*

NOTEN

1. 'k Sta spraak'loos', lofzang 129.
2. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (cursus Melchizedekse priesterschap en ZHV, 2007), p. 51.
3. *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), pp. 136–137.
4. Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, 2de ed. (1959), p. 100.
5. Lofzang 129.

Bijeenkomen bij de TEMPEL

OUDERLING CLAUDIO R. M. COSTA
van het Presidium der Zeventig

Toen Benedito Carlos do Carmo Mendes Martins in 1992 besloot zijn gezin mee naar de dichtstbijzijnde tempel te nemen, had hij vijftien dagen verlof nodig om de zware reis van zijn woning in Manaus in het noorden van Brazilië naar de tempel te kunnen maken. Het was echter druk op het werk en zijn baas weigerde hem vrij te geven.

Omdat het gezin zich had voorbereid, had geofferd en het geld voor de reis bij elkaar had gespaard, baden ze of de reis op de een of andere manier toch doorgang kon vinden. Hun gebeden werden spoedig verhoord.

'Eén dag vóór de reis, werden bij mij parasieten geconstateerd', zegt broeder Martins. 'Ik was zo blij dat ik ziek was!'

Zijn arts schreef meteen medicijnen voor en twee weken medisch verlof van zijn werk, dat zijn werkgever hem bij wet moest toestaan. De volgende dag ging het gezin naar de tempel.

Broeder Martins: 'Ik had mijn medicijnen bij me en tijdens de reis kreeg ik injecties.' Toen hij terug was, waren de parasieten verdwenen.

'Ik keerde terug met geloof in en een getuigenis van de verordeningen van de

tempel, vooral van de verordening ter verzegeling aan mijn vrouw en drie kinderen.'

Voordat Manaus in 2005 deel ging uitmaken van het tempeldistrict Caracas (Venezuela), lag de dichtstbijzijnde tempel in São Paulo, duizenden kilometers naar het zuidoosten in Brazilië. Sommige heiligen der laatste dagen in Manaus wilden zo graag naar de tempel dat ze hun huis, vervoermiddel, gereedschap — alles van waarde — verkochten om geld bij elkaar te krijgen.

Om in São Paulo te komen, voeren de leden per boot over de Rio Negro tot waar de rivier samenvloeit met de Amazone, en van daar oostelijk tot aan de Rio Madeira — een afstand van 115 kilometer. Daarna voeren zij nog eens 965 km over de Rio Madeira in zuidwestelijke richting tot aan de stad Pôrto Velho. Daar namen zij de bus en reisden nog eens 2400 km naar São Paulo. Na in het huis des Heren te zijn geweest, ving de terugreis van zeven dagen weer aan.

Toen de heiligen uit Manaus hoorden dat ze waren ingedeeld bij de tempel in Caracas, zeiden ze blij: 'Nu duurt de reis naar de tempel nog maar veertig uur!' Om in Caracas te komen, moeten de heiligen

Voor veel heiligen der laatste dagen verspreid over de wereld houdt de gang naar de tempel grote offers in. Toen de heiligen uit Manaus hoorden dat ze waren ingedeeld bij de tempel in Caracas, zeiden ze blij: 'Nu duurt de reis naar de tempel nog maar veertig uur!'

nog wel 1600 km met een bus, die deels door het Amazoneregenwoud rijdt. En aan de grens met Venezuela moeten ze overstappen op een kleinere bus. De afstand mag dan korter zijn, maar de reis vergt nog steeds een behoorlijk financieel offer, vanwege de bijkomende kosten voor de paspoorten.

Toen de heiligen vertrokken, zongen ze 'Hoor, o heil'gen, richt uw schreden'.¹ Ze wilden eerbiedig blijven en zich richten op het doel van hun reis. Daarom hielden ze haardvuuravonden op de bus en keken naar kerkfilms zoals *The Mountain of the Lord*.

In een gedenkboek dat was samengesteld op die eerste reis, herinnerden de kerkleden zich hun zegeningen, niet hun offers. Een zuster schreef: 'Vandaag ga ik voor het eerst naar de tempel. Gisteren heb ik gevierd dat ik twintig jaar lid van de kerk ben — zoveel uren, dagen en jaren van wachten en voorbereiden. Mijn hart loopt over van dank en geluk voor mijn vrienden, priesterschapsleiders, en vooral Jezus Christus, zijn verzoening, en voor de mogelijkheid om naar het huis van mijn hemelse Vader te gaan.'

Eem broeder die op deze reis aan zijn vrouw en kinderen werd verzegeld, zei dat de tempel hem een blik in de eeuwigheid had vergund. 'Ik twijfel er niet aan dat we een gelukkiger en rijker leven zullen hebben als we ons aan de verbonden houden die we in de tempel sluiten', schreef hij. 'Ik hou van mijn vrouw en kinderen en ik zal al het mogelijke doen om hen bij mij in het celestiale koninkrijk te hebben.'

Op 1 juli 1990 is het zendingsgebied Manaus gesticht om het evangelie naar de zes staten in Noord-Brazilië te brengen. In die tijd was de kerk relatief onbekend in die staten en had ze maar weinig leden daar. Maar de Heer heeft in het Boek van Mormon gezegd dat wie zich bekeeren en tot Hem komen, [...] in de laatste dagen onder zijn volk [zullen] worden gerekend (zie 3 Nephi 16:13).

Architecturale weergave van de tempel die in Manaus zal worden gebouwd.

Nu zijn er acht ringen in de stad Manaus in de staat Amazonas, met meer ringen in de andere staten, en zeven districten binnen het zendingsgebied. Nadenkend over de groei van de kerk en de rol die de tempels spelen bij de vergadering van Gods kinderen, schiet mij een belofte in het Boek van Mormon te binnen: 'Ja, en dan zal het werk beginnen, waarbij de Vader onder alle natiën de weg zal bereiden waarlangs zijn volk huiswaarts kan worden vergaderd naar zijn erfland' (3 Nephi 21:28).

Toen ik van 1990 tot 1993 zendingspresident in Manaus was, zag ik velen van de Amazonevolken de beginselen van het herstelde evangelie van Jezus

Christus aanvaarden, lid van de kerk worden, en 'tot het verbond toetreden' (3 Nephi 21:22). Daardoor begon de macht van het priesterschap hun leven en hun gezin tot zegen te zijn — vooral door middel van de verordeningen van de tempel.

De leden van de kerk in het noorden van Brazilië waren in mei 2007 opgetogen, want toen maakte het Eerste Presidium bekend dat er een tempel zal worden gebouwd in Manaus, de zesde in Brazilië. Voor de familie Martins en het groeiende aantal heiligen der laatste dagen in het noorden van Brazilië zal de tempel in Manaus een grote zegen betekenen. Voor veel heiligen verspreid over de wereld zal de gang naar de tempel grote offers blijven inhouden.

Mogen wij die in de buurt van een tempel wonen onze dankbaarheid tonen door er vaker naartoe te gaan. En mogen wij, evenals de heiligen in het noorden van Brazilië, het voorbeeld van de Nephieten volgen die zich 'grote inspanning getroostten' om bij de tempel bijeen te komen 'waar Jezus Zich aan de menigte zou vertonen' (3 Nephi 19:3). ■

NOOT

1. Lofzang 185.

FOTO ILLUSTRATIES CRAIG DIMOND; FOTO VAN CARLOS GONCALVES; ILLUSTRATIE VAN A. CLARK

Na die ervaring nam ik mij voor om altijd de tempel binnen te kunnen gaan. Mijn man steunde mij in die beslissing en spoedig daarna bezocht ik de tempel zo vaak als ik kon. Daar leerde ik beginselen die diepe betekenis aannamen in mijn persoonlijke leven en in de relaties met mijn familie en vrienden.

Veranderingen in mijn leven

Ten eerste merkte ik dat ik meer geduld kreeg. Ik probeerde al jaren om minder opvliegend te zijn, maar zonder veel succes. Maar toen ik in de tempel meer inzicht kreeg in mijn relatie tot mijn hemelse Vader en tot andere mensen, veranderde mijn houding. Het begon tot mij door te dringen dat mijn familie en vrienden mensen waren die ik had gekend voordat ik op aarde kwam. Zij waren niet in mijn leven gekomen om mij tegen te werken of te ergeren, maar om met mij door het leven te gaan en gezamenlijk bepaalde levenslessen te leren. Ik kreeg meer begrip voor wat zij mij probeerden te leren. Ook werd ik geduldiger, omdat ik accepteerde dat zij zich op hun eigen tempo ontwikkelden. Ook besepte ik dat het leven niet een strijdtoneel is waarin ik anderen leer hoe ze volmaakt kunnen worden, zodat ik gelukkig kan zijn; het is een blijde reis naar volmaking met de mensen van wie ik hou.

De tweede verandering was mijn houding jegens mijn echtgenoot. Vóór

ons huwelijk had ik mij voorgenomen hem als het gezinshoofd te beschouwen en onze relatie boven alles voorrang te geven. Ondanks mijn voornemen had ik soms moeite met zijn beslissingen en liet ik soms toe dat zijn gewoonten hun weerslag hadden op mijn geluk. In de tempel leerde ik dat wij het samen in ons hadden om een volmaakt eeuwig paar te worden. Vanuit mijn nieuwe gezichtspunt zag ik dat als we samenwerkten, we compleet waren. Onze zwaktes en sterktes, interesses en talenten vulden elkaar zo goed aan dat we als team sterker waren dan apart.

Toen ik de eigenaardigheden van mijn man leerde accepteren, werd ik minder kritisch en stelde ik mij open voor meer samenwerking en teamwork in ons huwelijk. Ik ontwikkelde mij veel sneller dan ik gedacht had tot de persoon die ik graag wilde zijn. Toen mijn man in de gaten kreeg dat ik meer meewerkte, werd hij bovendien liever voor mij.

De derde verandering was dat ik het geloof kreeg dat ik mijn vier volwassen kinderen de vrijheid kon geven om zo te leven als ze wilden zonder dat ik mij verantwoordelijk voelde voor hun wijze van leven. Sommigen waren minder actief in de kerk, maar ik wilde hun toch het goede voorbeeld geven zonder hun keuzevrijheid te schenden. Toen ik een keer in de tempel was, legde ik hun namen op de gebedsrol en bad lang en oprecht voor hen. Ik ontving

een diep vredig gevoel dat alles goed zou komen met hen.

Toen ik later nadacht over die ervaring besepte ik dat onze hemelse Vader zelfs meer van hen houdt dan ik, omdat Hij ze beter begrijpt. Hij wil ze zegenen en ze bij Hem terug hebben. Daarom zal Hij ze de nodige leermomenten geven. Als ik mij nu zorgen begin te maken, denk ik aan die ervaring en doe ik wat ik kan, in het besef dat de Heer de rest zal doen.

De vierde verandering in mijn leven kwam, doordat er een geheel gevoel van vrede over mij is gekomen, dat deels voortvloeyde uit een beter eeuwig perspectief dat ik tijdens mijn tempelbezoeken kreeg. Ik ben er zeker van dat de Heer de touwtjes in handen heeft, dat er genoeg bronnen op deze aarde zijn om goed te kunnen leven, dat er oases van deugd in deze woestijn van kwaad zullen zijn. Ik vind niet meer dat ik er alleen voor sta. De Heilige Geest is mijn metgezel en ik kan de hele dag in gebed met mijn hemelse Vader praten. Vroeger brak ik mij het hoofd over beslissingen, nu let ik op de ingevingen van de Geest en handel daarnaar bij mijn keuzes. En aangezien ik niet meer vind dat anderen moeten leven zoals ik dat wil, heb ik meer tijd en energie om mijn eigen behoudenis te bewerken (zie Mormon 9:27).

Dit nieuwe perspectief heeft een zware last van mijn schouders gelicht. De Heer meende het toen hij zei:

In de tempel leerde ik dat mijn man en ik het in ons hadden om een volmaakt eeuwig paar te worden. Vanuit mijn nieuwe gezichtspunt zag ik dat we als team sterker waren dan apart.

‘Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

‘want mijn juk is zacht en mijn last is licht’ (Matteüs 11:29–30).

Zegeningen voor het gezin

Ook al zou de enige zegen die van gemoedsrust, zekerheid en geduld zijn, ook dan al is geregeld tempelbezoek voor mij van wezenlijk belang. Maar er zijn andere ervaringen — vele andere — die mij en mijn familie tot zegen zijn geweest.

- Ik ben aan mijn familiegeschiedenis gaan werken en heb vele heerlijke ervaringen gehad met familieleden van zowel deze als van de andere zijde.

- In november 1993 trouwde onze tweede dochter in de tempel, waarbij ik aanwezig was.
- In mei 2006, na 37 jaar huwelijk, werd mijn man lid van de kerk. In augustus 2007 werden hij en ik verzegeld, waarna onze tweede dochter aan ons is verzegeld. Onze oudste dochter, die in november 2006 aan haar man en dochter was verzegeld, is in augustus 2008 aan ons verzegeld.

Ik ben eeuwig dankbaar voor mijn moeder die ons voor is gegaan in de wateren van de doop en die mij er later toe bracht om mijn tempelaanbeveling te hernieuwen. Door haar voorbeeld te volgen, kreeg ik vele zegeningen, die hun weerslag hebben gehad op anderen in onze familie. ■

IK HERINNER MIJ *Joseph*

WILLIAM WHITTAKER, JOSEPH SMITH, © DESBRET MORNING NEWS, KOPEN NIET TOEGESTAAN

Veel mensen die de profeet Joseph Smith kenden, hebben hun ervaringen met hem op papier gezet. Hier ziet u een paar van die pennenvruchten, verfraaid met kunstwerken met de profeet als onderwerp. Sommige beschrijvingen werden rond de tijd van de gebeurtenis geschreven die in het kunstwerk wordt uitgebeeld, en andere lang daarna, maar ze geven alle inzicht in zijn leven — als mens en als profeet van God.

Jesse N. Smith, neef van de profeet, schreef: '[Joseph Smith was] veruit de meest goddelijke man die ik ooit gezien heb. (...) Ik weet dat hij van nature niet bij machte was om te liegen of te bedriegen, dat hij een vriendelijk mens was met een edel karakter. Als ik bij hem in de buurt was, had ik altijd het gevoel dat hij door mij heen kon kijken. Ik weet dat hij was wat hij beweerde te zijn.'¹

A. D. SHAW, JOSEPH IN HET BOS, MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS EN KUNST

SAM LAWLOR, JOSEPH SMITH BERICHT DE CIJERS VAN DE GEANGENSIS IN RICHMOND

Rechts: Emmeline Blanche Wells schreef: 'Ik geloof dat ik in de profeet Joseph Smith de grote geestelijke kracht herkende die de heiligen zowel vreugde als troost bracht. (...) De macht Gods rustte in die mate op hem dat hij bij veel gelegenheden een gedaanteverandering leek te ondergaan. (...) Zijn gelaat straalde dan op onbeschrijflijke wijze.'²

Uiterst links: De profeet sprak de heiligen der laatste dagen vaak toe op een open plek in het bos. Amasa Potter herinnerde zich: 'Ik herinner me dat de profeet opstond om een groot publiek toe te spreken tussen de bomen westen van de tempel in Nauvoo. (...) Joseph verklaarde dat elke heilige der laatste dagen een [geestelijke] gave had en dat de Heilige Geest die zou openbaren als hij of zij een rechtschapen leven leidde en erom vroeg.'³

Links: Parley P. Pratt schreef over de keer dat de profeet Joseph Smith en anderen gevangenzaten in de gevangenis te Richmond (Missouri). Zij hadden uren moeten aanhoren hoe de bewakers de meest godslasterlijke en liederlijke taal uitbraakten. 'Plotseiling stond [Joseph] op en sprak met bulderende stem, als een brullende leeuw, de volgende woorden, voor zover ik me die kan herinneren:

"STILTE! (...) In de naam van Jezus Christus bestraf ik jullie en gebied jullie te zwijgen." (...)

De bevende bewakers (...) smeekten om vergeving en hielden hun mond.'⁴

LIZ LEWON SWINDIE, MIJN DIENSTRECHT, JOSEPH, FOUNDATION ARTS, KOPEREN NIET TOEGESTAAN

LIZ LEMON SWINDIE, BROERS, FOUNDATION ARTS, KOPIËREN NIET TOEGESTAAN

LIZ LEMON SWINDIE, BLOEMEN VOOR EEN DAME, FOUNDATION ARTS, KOPIËREN NIET TOEGESTAAN

*Boven: Mercy R. Thompson schreef over de profeet: 'Toen ik met hem en zijn vrouw Emma in hun koetsje meereed, is de profeet uitgestapt om prairiebloemen te plukken voor mijn kleine meisje.'*¹⁵

*Inzet boven: Dit schilderij beeldt Hyrum en Joseph Smith uit die aan het stoktrekken zijn. Mosiah L. Hancock schreef: 'Broeder Joseph bood aan een spelletje stoktrekken te doen met ieder die het tegen hem op wilde nemen — en hij wist ze een voor een op te trekken.'*¹⁶

C. C. A. CHRISTENSEN, JOSEPH INSPECTEERT HET NAUVOO LEGION, MET DANK AAN BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY MUSEUM OF ART

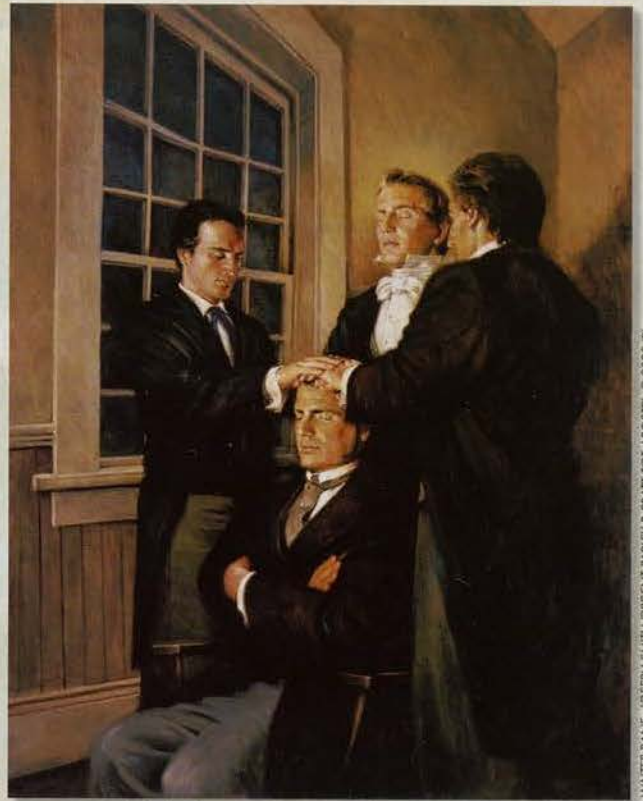
*Links: Eunice Billings Snow schreef: 'Ik zag het "Nauvoo Legion" defileren met de profeet, (...) met zijn vrouw, Emma Hale Smith, te paard aan het hoofd van de troepen. (...) Hij blond, en zij donker, in hun prachtige rijkleding. Hij in vol militair ornaat en zij met haar kleding afgezet met gouden knopen. (...) Zijn favoriete rijpaard heette Charlie, een grote zwarte hengst.'*¹⁷

Rechts: Parley P. Pratt schreef: 'Op 21 februari 1835 aanvaardde ik de eed en het verbond van het apostelschap en werd plechtig aangesteld en geordend tot dat ambt; en tot lid van dat quorum door Joseph Smith, Oliver Cowdery en David Whitmer.'⁸

Onder: Lucy Walker Kimball schreef: 'Hij wist heel goed (...) dat hij zijn leven moest geven voor de beginselen die God aan hem geopenbaard had. (...) Ik heb hem vaak horen zeggen dat hij ervan uitging dat hij zijn getuigenis met zijn bloed zou moeten bezegelen.'⁹ ■

NOTEN

1. *Leringen van kerkpresidenten*: Joseph Smith (cursus Melchizedekse priesterschap en ZHV, 2007), p. 535.
2. *Leringen*: Joseph Smith, p. 538.
3. *Leringen*: Joseph Smith, p. 126.
4. *Leringen*: Joseph Smith, pp. 379-380.
5. Mercy R. Thompson, 'Recollections of the Prophet Joseph Smith', *Juvenile Instructor*, juli 1892, p. 399.
6. *Leringen*: Joseph Smith, p. 465.
7. Eunice Billings Snow, 'A Sketch of the Life of Eunice Billings Snow', *Woman's Exponent*, september 1910, p. 22.
8. Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt jr.* (1938), p. 95.
9. Lucy Walker Kimball, 'Lucy Walker Kimball (Autobiography)', *Woman's Exponent*, november 1910, p. 34.

WALTER RANE, JOSEPH SMITH ORDEENT PARLEY P. PRATT TOT APOSTEL, © 2002 IKI

HAROLD HOPKINSON, DE PROFEET HOUDT ZIJN PAARD IN, NOOG EEN LAATSTE BLIK OP HET MOOIE NAUWOO, KOPRIEN NIET TOEGESTAAN

Het weinige dat we hadden, was genoeg

Sueli de Aquino

Kerstmis was in aantocht, maar veel zouden we er dit jaar niet aan doen. Papa was overleden en mama kreeg nu een klein weduwepensioen, en een beetje geld uit kamerverhuur.

We zaten in de woonkamer van onze flat in Rio de Janeiro. Het was stil in de kamer. Toen klonk het plotseling alsof er iemand buiten voor het flatgebouw stond.

Ik stond op en schoof de zonwering voor het raam weg, vanwaar ik de ingang van het gebouw kon zien. Ik zag een dakloze vrouw staan. Ze had een paar zakken bij zich en droeg gerafelde kleren. Ik hield haar in het oog, benieuwd wat ze zou gaan doen. Ze opende een kleine papieren zak, nam er een paar koekjes uit en at ze op. Kort daarna opende ze een andere zakje, waar een paar muntstukken in bleken te zitten die ze begon te tellen.

Dat ontroerde mijn jonge hart en ik riep zachtjes mijn moeder: 'Er staat een oude vrouw buiten. Kom kijken.' Mijn moeder kwam en ook zij was ontroerd. Ze vroeg mij het blik te pakken waar we wat geld in bewaarden, en zonder iets te zeggen, verliet ze onze flat en gooide de biljetten zachtjes uit het raam in de hal van het gebouw.

Ik was bij ons raam blijven staan

We huilden uit dank dat het weinige dat we hadden genoeg was om vreugde te schenken aan iemand die nog minder had.

en zag de biljetten vallen. De oude vrouw zag ze een voor een neer dwarrelen. Ze keek omhoog naar de ramen om te kijken waar het geld vandaag kwam. Alle ramen waren gesloten. Toen gebeurde er iets bijzonders. Ze keek naar de hemel en hief haar gerimpelde handen op.

Daarna legde ze haar handen op haar borst en zei dank voor de gave die ze had gekregen.

Achter de zonwering van het raam huilden we uit dank dat het weinige dat we hadden genoeg was om vreugde te schenken aan iemand die nog minder had. ■

Liederen over het land

Heather Beauchamp

Muziek en gezang hebben altijd een belangrijke plaats ingenomen in ons gezin. Toen ik opgroeide speelde mijn zuster op de piano terwijl mijn vijf andere broers en zussen en ik om haar heen stonden en onze lievelingslofzangen zongen. Die momenten behoren tot mijn dierbaarste herinneringen.

Na de middelbare school te hebben doorlopen, bleef ik dicht bij mijn ouderlijk huis wonen, totdat ik een fijne man trouwde, die in onze stad voor de Amerikaanse luchtmacht werkte. Anderhalf jaar later werden mijn man en ik, samen met ons dochtertje van twee maanden, overgeplaatst naar een basis aan de andere kant van de Verenigde Staten. We kregen nog een kind, en daar twee baby's flink wat kost, waren we er niet toe gekomen om de familie te bezoeken. En met de zes kinderen die nog thuis woonden, konden mijn ouders het zich ook niet veroorloven om ons op te komen zoeken. Aangezien ik zo ver van mijn familie woonde en mijn man vaak weg was om zijn militaire taken uit te voeren, voelde ik mij vaak eenzaam. Vooral op de feestdagen had ik het te kwaad.

Op de kerstavond in 1996, terwijl mijn man, de kinderen en ik de kerst aan het vieren waren,

bleven mijn gedachten afdwalen naar mijn ouders en mijn broers en zussen. Ik staaarde naar de klok en wist dat ze nu zo ongeveer plaatsnamen op een kleed, dat ze zorgvuldig op de vloer hadden neergelegd om een 'kerstpicknick' te houden, met fruit, worstjes, kaas en crackers, terwijl mijn vader het verhaal van Christus' geboorte uit de Schriften voorlas. Ik kon ze bijna zien zitten. Maar ik zou er niet bij zijn.

Ik bad stilletjes om een manier waarop ik mij meer met mijn familie verbonden kon voelen. Plotseling ging de telefoon, het was mijn moeder. Ze zei dat ze iets had waarnaar we moesten luisteren. Ik zette de luidspreker aan en we luisterden terwijl mijn drie jongere zussen bij de piano gingen staan en de mooiste versie van 'Do You Hear What

I Hear?' zongen. We kregen tranen in onze ogen toen mijn man en ik luisterden naar het meerstemmige lied dat uit de telefoon kwam. We konden bijna de aanwezigheid van mijn familie in de kamer voelen.

Hun eenvoudige lied bracht die kerstavond een aangename sfeer in ons huis die ik mij altijd zal herinneren. Van alle geschenken die we die Kerstmis kregen, in de winkel gekocht en netjes ingepakt, was dat lied het mooiste wat ik kreeg. ■

Hun eenvoudige lied bracht op kerstavond een aangename sfeer in ons huis die ik mij altijd zal herinneren.

Mijn mooiste kerstgeschenk

Ketty Teresa Ortiz de Arismendi

Ik was nog niet eens twee toen mijn moeder ernstig ziek werd. Omdat er niemand was die op mij kon passen, nam ze mij mee naar het ziekenhuis in Tupiza (Bolivia). Kort daarna stierf ze, waardoor ik alleen achterbleef.

Gedurende mijn kinderjaren en vroege tienerjaren werd ik van plek naar plek geloodst, waardoor een hecht gezinsleven mij vreemd was en ik nooit een cadeautje kreeg — zelfs niet voor mijn verjaardag of voor Kerstmis.

Aan mijn lot overgelaten, liep ik tegen veel problemen en gevaren aan. Veel later pas drong het tot mij door dat ik nooit alleen ben geweest en dat een onzichtbare hand over mij waakte.

Toen ik vijftien was, ontfermde een gezin van heiligen der laatste dagen zich over mij. De dochter, iets ouder dan ik, nam mij mee naar de jongerenavond. Iedereen begroette mij en schonk aandacht aan mij. Voor het eerst in mijn jonge leven ervoer ik liefde en aandacht.

Ik werd aan de zendelingen voorgesteld, die mij de les gaven. Ik begon te begrijpen dat ik een liefdevolle hemelse Vader had, die mij mijn hele leven had beschermd. Ik accepteerde het evangelie en liet mij op kerstavond

Die avond ontving ik mijn eerste en voor mij nog steeds het dierbaarste kerstgeschenk: lidmaatschap in Christus' kerk.

in 1978 dopen. Die avond ontving ik mijn eerste en voor mij nog steeds het dierbaarste kerstgeschenk: lidmaatschap in Christus' kerk.

Andere geschenken volgden. Twee jaar later ontmoette ik een jonge man die geen lid van de kerk was. Ik nam hem mee naar de kerk, en nadat hij het doopverbond op zich had genomen, zijn we getrouwd. Later zegende Vader in de hemel ons met drie kinderen, die in de Buenos Airstempel (Argentinië) voor tijd en alle eeuwigheid aan ons verzegeld zijn.

Toen ik klein was, noemde iedereen mij 'het arme kleine weesje'. Als ik daar nu aan denk, voel ik mij dankbaar dat ik nu weet dat ik een Vader heb die altijd van mij gehouden heeft. Ik heb ook de oneindige liefde van de Heiland leren kennen. Hij heeft zijn kerk hersteld door toedoen van de profeet Joseph Smith, die daarvoor in de voorsterfelijke wereld was gekozen en ijverig het Boek van Mormon heeft vertaald. Ik weet dat het boek de volheid van het evangelie bevat.

Ik kreeg mijn eerste en mooiste kerstcadeau toen ik vijftien was en sindsdien geniet ik de tedere barmhartigheden van de Heer. Ik voel nog steeds dankbaarheid in mijn hart voor dat cadeau en probeer mijn blik gericht te houden op het volgende leven, waar ik de Vader en de Zoon hoop te danken en voor eeuwig te leven met mijn dierbare gezin. ■

Een onverwachte les

Erin Wilson

Toen ik vanwege carrièrekansen naar New York City was verhuisd, was ik op een avond in december gaan winkelen om mijn nieuwe flat aan te kleden. De stad was net door een storm overvallen en de sneeuw lag kniediep in de straten. Ik had een warme gewatteerde jas aan getrokken en liep nu met een gehaaste meute kerstshoppers op naar de trein.

Ik wachtte ongeduldig op de trein en dacht onderwijl aan wat ik allemaal wilde kopen. Toen de trein er eindelijk was, stapte ik in en zocht naar een zitplaats. De dichtstbijzijnde zitplaats was tegenover een oude dakloze man. Hij had geen warme jas of kleding. Hij had een paar plastic tassen gevuld met allerlei spulletjes.

Ik wilde niet tegenover hem gaan zitten want hij rook niet fris en omdat hij er nogal wild uitzag, vroeg ik mij af of hij niet gevaarlijk was. En ik wilde eigenlijk ook niet dat hij om geld ging bedelen. Ik liep bruusk naar het andere eind van het treinstel en ging zitten. Alle andere passagiers lieten de man links liggen en liepen eveneens naar de andere kant.

Spoedig stapte er een jonge man in die op de stoel tegenover de dakloze man ging zitten. De jonge man schudde hem, zonder ook maar even

te aarzelen, met een vrolijke blik en een schalkse begroeting de hand. Het gezicht van de man klaarde op en ze begonnen aan een prettig gesprek. Ze spraken zeker een kwartier met elkaar en genoten er zichtbaar van.

Toen ik dat zo aanzag, drong de ware geest van de kersttijd zich aan mij op. Terwijl zij geanimeerd met elkaar zaten te praten, stond de jonge man op en verwijderde zijn vest, zijn overhemd en een tweede overhemd met lange mouwen dat hij eronder droeg. Terwijl hij daar in zijn onderhemd stond, overhandigde hij het overhemd met lange mouwen aan de dakloze. De oude man nam het dankbaar in ontvangst, waarna de twee hun gesprek vervolgden. Bij het volgende station stapte ik uit, ontroerd door de menslievendheid van de jonge man. Ik voelde mij

schuldig over mijn zelfzucht, maar ik verlangde ernaar om een beter mens te worden.

De Koning der koningen kwam in de wereld onder de schamelste omstandigheden, in een eenvoudige stal. De wereld kreeg daarmee een kostbare, reddende gave — de Zoon van God. Ik ben dankbaar voor de gave van de Heiland in mijn leven en voor het geheugensteuntje aan zijn oneindige liefde en barmhartigheid voor Gods kinderen. Die kerst kwam

weer het verlangen over mij om menslievender en onbaatzuchtiger te zijn, en meer zoals mijn Heiland, Jezus Christus. ■

De jonge man schudde hem, zonder ook maar even te aarzelen, met een vrolijke blik en een schalkse begroeting de hand. Het gezicht van de man klaarde op en ze begonnen aan een prettig gesprek.

Gesterkt door de boodschap

Op een dag dat ik aan het vasten was, omdat ik veel zorgen had, opende ik de *Liahona* van juli 2007. Ik besloot 'Kwade invloeden weerstaan', een verhaal uit het leven van president Spencer W. Kimball te lezen, wat ik normaal gesproken niet

doe, omdat het in De Kindervriend staat. Dat verhaal hielp mij om die dag de slechte invloeden achter mij te laten. De boodschap heeft mij gesterkt. Ik raad iedereen aan de hele *Liahona* te lezen.

De *Liahona* is een licht en een bescherming voor mij. Hij is het eerste wat ik gebruik om met mijn vrienden over het evangelie te praten.

Arlette Azi (Ivoorkust)

Het best bewaarde geheim

Toen ik mijn jongevrouwenles aan het voorbereiden was, besefte ik dat ik de les hier en daar zou moeten aanvullen. Het was toen dat ik mij wendde tot het best bewaarde geheim onder de jeugdleiders — de bronnenlijsten Aäronisch priesterschap en jongevrouwen. Die bronnenlijsten bevatten verwijzingen naar verhalen en artikelen van de profeet en andere algemene autoriteiten die aan de AP- en JV-lessen

kunnen worden toegevoegd om de lessen actueel te houden.

Die bronnenlijsten zijn een grote troost voor mij als leidster, omdat ik weet dat de verhalen en artikelen via de juiste kanalen komen en ware leer bevatten. Ze kunnen gebruikt worden als aanvulling op de lessen, niet als vervanging.

Genell Wells (Utah, VS)

Noot van de redactie: Vroeger waren de bronnenlijsten in de Liahona opgenomen. Voortaan worden ze naar uw wijk of gemeente gestuurd als onderdeel van het lesmateriaal voor het nieuwe jaar.

Mijn lievelingsrubriek

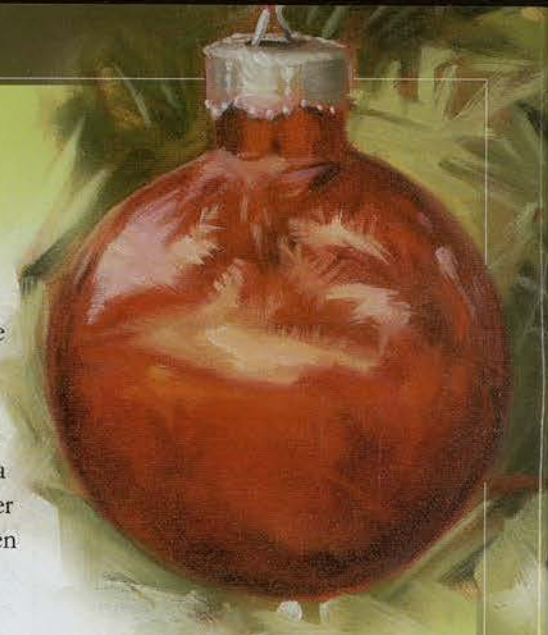
Het is een enorme zegen om die geweldige *Liahona* te hebben. Dankzij dit tijdschrift hebben wij de woorden van de profeten tot ons beschikking en komen wij de geestelijke ervaringen van onze broeders en zusters overal ter wereld te weten. Mijn lievelingsrubriek in het tijdschrift is Onder heiligen der laatste dagen. Het is onmogelijk om de Geest niet te voelen als ik die prachtige verhalen lees.

Ik bewaar de pdf-versie van het tijdschrift, die op de website van de kerk staan, op mijn computer. Voordat ik aan mijn dag begin. Lees ik eerst een artikel, zodat ik vervuld van de Geest raak. Bedankt voor de *Liahona*.

Oscar Javier Álvarez Gómez (Colombia)

Een uitstekend middel

Ik geloof dat de *Liahona* een uiterst doeltreffend middel is, omdat we erdoor meer te weten komen over het getuigenis en de ervaringen van de leden wereldwijd.

Ook lees ik graag de verhalen van andere leden en de raad van onze leiders. Die woorden zijn een welkome baken. Het tijdschrift geeft mij ook inzicht in de groei en ontwikkeling van de kerk wereldwijd.

Darice Adolphe (Réunion Eiland)

Hoe wist u het?

Zo vaak heb ik de pen ter hand willen nemen om het Eerste Presidium en de algemene autoriteiten te schrijven en ze te vragen: 'Hoe wist u het?' Telkens als ik de conferentietoespraken hoor en daarna lees, is het alsof de Heer zich rechtstreeks tot mij wendt over specifieke zorgen die ik heb. Daardoor weet ik dat mijn hemelse Vader heel veel van mij houdt en mij wil helpen om een beter mens te worden. De conferentietoespraken bereiken mij overal, zelfs in afgelegen plaatsen. Soms is de boodschap een oproep tot bekering, soms een advies en soms troost. Vaak heb ik mij een lievelingskind van mijn hemelse Vader gevoeld, omdat ik zie hoe zorgvuldig Hij over mij waakt door middel van die boodschappen.

Charleen Crenshaw (Montana, VS)

Jeremy Winborg, Het kindje Jezus

Jezus Christus 'wordt geboren uit Maria in Jeruzalem, dat het land van onze voorvaderen is; en zij is een maagd, een kostbaar en uitverkoren vat; en zij zal worden overschaduwd en zwanger worden door de macht van de Heilige Geest, en een zoon baren, ja, namelijk de Zoon Gods' (Alma 7:10).

DUTCH

4 02022 92120 0

